

Ph n 6: Li Bi t

Ph ng H i nói: “T m bi t... chúng mình t m bi t”.

1

Tt n m 2005, tôi và Ph ng H i cùng v n c.

H i ó chúng tôi ã tr i qua th i kì khó kh n nh t, cu c chi n tranh ch ng ói nghèo v c b n ã giành c th ng l i, t thiên tai do tr m c p gây ra ã trôi qua, tình hình ngày càng t t lên, tôi ang ng m ngh ti p theo nên ti n hành công cu c hi n i hóa th nào có th phát tri n thêm m t b c m i.

Th c ra v i tình hình tài chính c a tôi lúc ó, lúc u tôi không nh v n c, nh ng nghe nói Ph ng H i chu n b v , tôi ành nghi n r ng mua vé v cùng. ng trên t khách quê ng i, tôi luôn có m t c m giác không chân th c, trói chân c ng i ta nh ng ch a ch c ã trói c trái tim ng i ta, th nên tôi quy t nh quay v v i sân nhà c a mình, a bàn c a tôi, tôi ph i làm ch !

Hôm lên ng tôi ã giúp Ph ng H i xách m i hành lí, Aiba ti n chúng tôi ra c a, c i r t ranh ma nói: “Tr ng Nam, q y k c a anh thành công r i ch ?”.

“Làm gì có! Cách m ng v n ch a thành công, các ng chí v n ph i c g ng!”. Tôi tr l i r t khiêm t n.

“Ph ng H i, hay là c u theo anh y i! Hàng ngày nhìn v ân c n c a anh ta mà t s n h t c gai c!”. Aiba khoác vai Ph ng H i nói.

Ph ng H i cúi u c i, tôi li n t hành lí xu ng, kéo b móng vu t c a Aiba ra và kiên quy t b o v lãnh th c a mình: “Hê! Khoác vai bá c còn ra th th ng gì n a! Chuy n c a b n này, c u quan tâm làm gì!”.

“Ái chà, l i còn “b n này” n a, ng i ta ã theo anh ch a mà anh ã b n này, b n này? Tôi vun vào cho anh mà anh còn không bi t i u, th t úng là làm phúc ph i t i! H n n a, ch em chúng tôi ôm nhau thì có sao? Ôm anh m i là nguy hi m, không c n th n hôm nào anh lên n, thú tính n i lên...”. Aiba càng khoác tay ch t h n, nhìn tôi v i v thách th c nói.

“Bi n i! i theo cô m i là không yên tâm! Ph ng H i nhà chúng tôi không ph i là ch em v i cô! Cô mau i tìm Yoshiyuki i”. Tôi kéo Ph ng H i v phía mình, cô kh giãy ra m t chút r i không nhúc nhích n a.

Chúng tôi v a c ị ùa v a xu ng c u thang, tôi còn sang chào c ạnh chàng Hàn Qu c Yeong Ho m t ti hí ó, v l ch s nh ng sa s m m t mầy c a h n ta khi n tôi vô cùng khoái chí, bye bye anh ta m y l n, theo l i Aiba là tôi th hi n rõ v c ý c a k ti u nhân. Tôi c ng không thêm quan tâm n nh ng l i m a mai c a cô nàng, tôi c m th y hôm ó mình và Ph ị ng H ị nhìn nh hai v ch ng, tay trái kéo m t va li, tay ph ị kéo m t va li, n u ng sau u m t em bé n a thì l i càng tuy t v i h n.

Mãi cho n khi ch còn l i hai a tôi, Ph ị ng H ị m i kh l m tôi m t cái và nói: “Anh l m chuy n quá”.

“Em ch ng bi t th hi n tình c m gì c !”. Tôi c ị c ị nói: “Anh nói nh v y mà ch ng th y em c m ng chút nào. Th t không bi t bao gi u óc em m i khai thông c, lên con tàu rách c a anh b ng vé tàu c . Ch c ch n anh s không ng ị giúp cô gái vô t i ầu! Th nào! Không coi anh là ng c viên s m t à?”.

“ em suy ngh ã”. Ph ị ng H ị nhìn xu ng d ị và nói.

Lúc u tôi t ị ng r ị ch c ch n Ph ị ng H ị s không ý n l i trêu ch c c a tôi, ho c chê trách s nông n i c a tôi. Nh ng câu nói này c a cô ã hoàn toàn n m ngoài s d oán c a tôi, d ị ng nh m i âm ti t l l ị ng trong không trung, sau ó m i chui vào u tôi.

“Suy ngh bao nhiêu lâu?”. Tôi s ị ng s h ị.

“ ... D ị ng nh Ph ị ng H ị ang suy ngh r t nghiêm túc v câu h ị c a tôi: “D m... ba n m gì ó”.

Trái tim th p th m c a tôi ã n m yên tr l i vì c nghe câu nói không áng tin này, lòng vòng m t h ị, qu nhiên cô v n không coi là th t.

“D m ba n m? Ch gái, n lúc ó ch bao nhiêu r ị? àn ông chúng tôi không s già, càng già càng có giá! Con gái các ch có ú n i không?”. Tôi c ị nói.

“Th có gì là s , em ã ch u ị ng c g n ch c n m r ị”. Ph ị ng H ị nói v i v l loi.

Gi ị ng ị u bình th n c a cô khi n tôi th y bu n, tôi li n ngoái u l i, nhìn thành ph xinh p ang lùi l i sau l ị ng chúng tôi, phong c nh hai bên ị ng tr ị n m h . Tôi ngh không bi t có ph ị th ị gian c ng trôi qua nhanh nh th này hay không, l ị ng l ị l i d u v t trên c th con ng ị, sau ó quá kh tr ị n m h . Chính vì th Ph ị ng H ị là nh v y, mang m t c m giác y p quá kh và n bên tôi. Li u d m ba n m sau, cô s ị ầu, ó có còn tôi n a hay không, tôi không h hay bi t. Ngay c t ị ng lai c a mình còn không xác nh c thì làm sao chúng tôi có th n m b t t ị ng lai c a ng ị khác?

Sau khi c t chân lên B c Kinh, chúng tôi u hít m t h i th t sâu. Nhìn Ph ng H i ng bên c nh, tôi c ng th y vui vui. Không bi t t i sao, c ng bên c nh cô ây, tôi c m th y r t tuy t v i. Cô c ng nhìn tôi, ôi m t p c ng l ánh m t ó, sau ó chúng tôi li n nhìn nhau c i.

Tôi ã g p m Ph ng H i sân bay. V a nhìn ã th y bà T Y n Tân là m t ng i ph n s c s o, cách n m c, trang i m t u n chân không th chê i m nào, nhìn có v r t ghê g m. V a g p m t, bà ã li c tôi b ng ánh m t r t c bi t, nhìn thì có v nh ang nói chuy n bâng qu , nh ng th c ra là ang dò h i g c gác c a tôi. Tôi tr l i r t tho i mái, không l s h gì, m c dù cu c nói chuy n không th c s vui v , nh ng tôi c ng không quan tâm gì nhi u. Còn Ph ng H i i bên c nh l i có v không t nhiên cho l m, cô kéo m mình nói: “M , m ng làm nh i u tra h kh u nh th c không? Gì mà nhà âu, b m làm gì, nghe n quá...”.

“Cái con bé này! M ch chuy n trò s s v i Tr ng Nam, âu có nghiêm tr ng nh mày nói âu!”. Bà T Y n Tân c i nói.

Hi m khi th y Ph ng H i bên tôi nh v y, tôi li n tr l i r t hào h ng: “Không sao, nói chuy n v i cô r t vui mà!”.

“ ng v y! Tr ng Nam, i v cùng cô và Ph ng H i nhé, cô s a cháu v nhà”. Bà T Y n Tân nói.

“D thôi cô ! Cháu t v c ng ti n l m mà!”. Tôi v i t ch i, m c dù mi ng thì khen, nh ng bên c nh m Ph ng H i, tôi v n c m th y th nào ó.

“Th thôi v y! Có th i gian cháu n nhà cô ch i nhé!”. Bà T Y n Tân m m c i nói.

“Vâng! Ph ng H i, anh v tr c nhé! M u gi y anh a cho em trên máy bay ng m t nhé, có s i n tho i nhà anh, có vì c gì c alô cho anh! Cháu chào cô !”. Tôi v y tay nói.

“Vâng, bye bye anh!”. Ph ng H i nhìn m u gi y trong túi, g t u nói.

Sau khi tôi i, Ph ng H i và m cô l y xe v nhà, trên ng i hai ng i không nói v i nhau câu nào, bà T Y n Tân li c con gái m t cái r i nói: “Sao v y? Ai làm gì mày âu? Bao nhiêu lâu m i c v nhà mà m t mày l i x ra nh cái b v y?”.

“Không có chuy n gì âu m ”. Ph ng H i ti p t c quay m t ra ngoài c a s .

“Không thích m h i Tr ng Nam à?”.

“Không ”.

“Các con l n b ng ng n này tu i r i, t n c ngoài v cùng nhau, bên ó c ng g n nhau, d nhiên là m ph i h i r i! M không thích t nhiên g i cú i n tho i, nh y ra m t th ng nói là ng i yêu c a con! Cu i cùng òi ra n c ngoài s ng cho b ng c! Hi n t i con ã sang Australia r i, l n sau còn mu n i âu n a? Ki p này nh không v n a h ?”.

“M nói n chuy n ó làm gì?”. Ph ng H i b c b i l a l n.

“Thì m lo cho mày thôi!”. Bà T Y n Tân nói: “M là m mày! Mày không lo nh ng m lo! Mày i r i, tho i mái r i. Cu i cùng thì ch m thu d n chi n tr ng mà thôi”.

“Không nói n chuy n này n a c không m , con n n n m y”. Mi ng Ph ng H i ã chu lên.

“Thôi c r i, sao v n h t nh ngày x a nh ! ng m t tí là cáu, gi ng h t tính ba mày!”. Nhìn s c m t khó coi c a con gái, bà T Y n Tân c ng không mu n nói thêm n a, bà a cho cô m t chai n c và nói: “Cô Tr ng giúp vi c c v quê trông cháu r i, cô giúp vi c m i là ng i S n ông, m s con n không h p n cô n u nên ã t ch nhà hàng bên H u H i, phòng riêng ch ng i riêng, toàn b là món n B c Kinh. M oán con sang ó n c ng không h p, coi này, g y nh que c i r i!”.

“Ba con âu?”. Ph ng H i ã bình t nh tr l i, u ng ng m n c r i h i.

“Sang Vi t Nam r i. Nói là có v làm n gì ó, b t bu c ph i i. H , m i dính tí chút làm n mà ã ng ng i không yên, con gái v c ng ch ng bu n ngó. H i x a bà n i mày còn trách m không lo toan cho gia ình, mày c ng g n v i ba mày ch ng ch u g n m , bây gi coi ó, r t cu c là ai lo cho mày nhi u h n!”.

Ph ng H i d a vào c a s nh m m t l i, cô không ý l m n l i phàn nàn c a m , thành ph B c Kinh quen thu c bên ngoài khi n u óc cô r i b i.

V a v n B c Kinh là tôi tha h nh y nhót, hai ba ngày l i t t p n u ng v i ám b n bè thân, g n nh không có ngày nào nhà. Tôi s Ph ng H i không tìm c mình nên v a v n nhà là h i ba m tôi có ai g i i n tho i cho tôi không, câu tr l i không ph i là cái mà tôi mong mu n. Tôi hi u r t rõ r ng, m c dù tôi r t nh Ph ng H i, nh ng ch c ch ng có lúc nào cô nh n tôi. C m giác này th c s r t chán n n, nh ng i v i Ph ng H i, tôi th c s c ng không bi t ph i làm th nào.

Trong lúc ang vô cùng tuy t v ng thì tôi nh n c i n tho i c a Ph ng H i. Gi ng u bên kia i n tho i có v do d , h i nh tôi có i cùng cô n V ng Ph T nh mua ít c không. Lúc u tôi còn nh làm cao, nh ng v a nghe th y gi ng nói m t t tin ó c a cô, l p t c ng ý luôn mà không suy ngh gì n a. Chúng tôi h n g p nhau nhà th V ng Ph T nh, lúc cúp máy

tôi nói “anh ị em c ị ng nhà th ị”, gi ị ng tôi r t thi t tha. ị y c ị ng là ý t ị ng c a tôi, bi t làm th ị nào c, b n tính c a con trai B c Kinh là nh ị v y, v ị con gái lúc nào c ị ng mu n ph ị c l ị v mình.

Hôm ó Ph ị ng H ị m c m t chi c áo lông v ị tr ị ng, t ị xa th y áo tr ị ng nh ị tuy t, m t tôi li n sáng lên, nhìn cô ch m ch m.

“Anh nhìn gì v y! Không quen à?”. Ph ị ng H ị khua tay tr ị c m t tôi, c v nhà ngh đ ị ng m t th ị gian, nhìn s c m t c a cô khá h n nhi u so v ị t Australia.

“Anh ị ng ngh l ị tho ị! Anh c m th y n u không nói gì ó thì th t có l ị v ị c nh t ị ng tr ị c m t!”. Tôi trêu cô.

“Thôi ị anh!”. Ph ị ng H ị li n tr u môi, m t mình b ị c v phía tr ị c.

Tôi li n c ị và b ị c theo cô, có l ị là do tôi hay t ị ng b ị, tôi luôn có c m giác r ị ng sau khi c ị cùng tôi m t th ị gian, Ph ị ng H ị ị thay ị c m t chút. Cô không còn l nh l ị ng, ngang ng nh nh h ị u, ví đ ị cô không còn ch m c ị có gam màu l nh n a, th nh tho ị ng c ị ng th ị hi n ra v n tính.

Hôm ó tôi ị loanh quanh v ị cô V ị ng Ph ị T nh r t lâu, không nh ị ng mua ị mà Ph ị ng H ị còn c t tóc sau khi c ị tôi xúi gi c. Nhìn v lu ng cu ng c a cô khi ng ị trên gh r t ị ng yêu, lúc c t tóc mái, lông mi ch p liên t c, khi n tôi ch mu n b ị c n th m m t cái. Tôi ng ị bên c nh nhìn cô ch m chú mà không h c m th y th ị gian trôi qua ch m.

C u th c t tóc cho cô li n khen tôi v ị Ph ị ng H ị: “Ng ị yêu ch tâm lí quá, r t kiên nh n!”. Ph ị ng H ị ng ị ng quá m t b ị ng, nh ị ng tôi l ị r t khoái chí, bèn nói v ị c u th ị: “Anh không v ị ị u, em c c t bình t nh, c t p cho ng ị yêu anh là c!”. C u th l ị khen m t h ị n a, Ph ị ng H ị tr n m t nhìn tôi, nh ị ng tôi v n r t vui v ị.

Lúc ra kh ị ti m c t tóc tr ị ị t ị, ị n trên ị ng ị u ị b t sáng, mái tóc m ị c a Ph ị ng H ị khi n cô r t nh nh n, ôm vào khuôn m t, nhìn nh h c sinh c p ba.

“Có p không anh? Nhìn h ị l h ...”. Ph ị ng H ị ngh ch tóc mái, r t r ị h ị tôi.

“ p l m! R t p! T ị nhiên anh l ị th y t ị ị!”. Tôi c ị nói.

“Anh ch ị nói linh tinh! Em c t tóc, anh có gì ị ng ph ị t ị ch ị?”. Ph ị ng H ị nheo m t nhìn tôi.

“Hi n t ị nhìn hai ị a mình th y không còn c ị cùng l a tu ị n a, ch c bây gi không còn ai óán em là ng ị yêu c a anh n a. Haizz, khó hi u th t!”. Tôi gi v nói v ị v chán n n.

“Ghét quá!”. M t Ph ng H i b ng lên, cô quay u b c i hai b c r i nói: “Anh ch thích à thôi”.

Tôi ng yên t i ch , t nhiên cô ng kh ng l i, gi a màn êm, bóng cô nhìn r t nh nhàng, y u u i, ánh èn l p lánh trên u, nhìn nh có ph n trong su t, d ng nh ch p m t là s bi n m t và ch c ch n tôi không mu n cô bi n m t tr c m t tôi nh v y.

“Ph ng H i, anh không à àu!”. Tôi g i v i theo bóng cô, có l là do b c ch quá lâu, sau khi nói ra, tôi c m th y nh trút c m t gán n ng.

Ph ng H i h i ng a u lên, sau ó t t ng i th p xu ng.

Tr c ó tôi t ng r ng cô x u h , nh ng sau ó càng nhìn càng th y b t th ng, b vai cô rung lên, rõ ràng nh ang khóc. Tôi li n v i ch y n, kéo cô h i s t s ng: “Em sao v y? Anh nói gì sai à? Em ng gi n nhé! T sau anh s không nói th n a!”.

ôi m t Ph ng H i l rõ v ng ngác, cô nhìn v phía sau l ng tôi. Và th là tôi c ng ngo nh u l i, màn hình kh ng l ng i b ang chi u bài hát Ni m tin c a Tr ng Tín Tri t, khi ông hoàng c a nh ng b n tình ca nhìn ã có nét già nua hát n câu “anh yêu em là ngu n s c m nh n t linh h n n t s s ng, n i xa xôi ó, ph i ch ng em c ng ang nghe th y ti ng g i c a anh, yêu là m t ni m tin, a em tr v v i anh”, n c m t Ph ng H i li n l n lã chã xu ng tay tôi nh chu i h t t dây.

N c m t b gió êm th i t i, lòng bàn tay tôi l nh ng t, giây phút ó t nhiên tôi có c m giác r ng, tôi s v nh vì n không bao gi có c cô gái này.

2

Tôi không th ng r ng l i có m t ngày tôi c nghe Ph ng H i k v chuy n c c a cô t i B c Kinh, lúc u tôi v n t ng r ng sau khi quay v B c Kinh, ch c ch n chúng tôi ã làm l i t u, nh ng nhìn Ph ng H i ang th n th mà n c m t l ng tròn, m i th ã hóa thành bong bóng xà phòng.

“Em khóc gì v y, l i nh n c u y à?”. Tôi h i cô.

Ph ng H i l ng l g t u, tôi hít m t h i th t sâu và nói: “C ng không th nh mãi nh th c!”.

Ph ng H i nhìn hàng u ng socola nóng tr c m t, h i nóng b c lên nghi ngút, gi ng cô t ó v ng l i, nghe r th vô.

“Tr ng Nam, em xin l i, hi n t i em v n ch a th ”.

“Em có thể kể cho anh biết sau đó thì nào có không? Sau đó thì nào?”. Tôi hít vào thở ra không cam tâm.

“Sau đó ...”. Mẹ và Phụng Hằng nhìn mẹ nhìn con, tôi thấy cô đơn đơn bình thường lắm và cảm thấy mình trong nhà này thật đáng sợ.

Mùa hè năm Phụng Hằng học lớp 11, lần đầu tiên cô gặp mẹ Trần Thị - bà Trần Thị Huệ Hoa.

Trước đó cô cũng đã từng xem nhà, chỉ có điều nhà chỉ thấy trên màn hình tivi, khi cô gặp mẹ con người lần đầu tiên, và khi cô cảm thấy lòng cô không như người bà Trần Thị Huệ Hoa, cô đã ở lại lâu, nhà Trần Thị Huệ Hoa và kéo cô chỉ cái này, nghẹn cái kia, lòng nhà mẹ thì lâu thì nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Đúng như bà nói, cô có vẻ thật nhiên, Trần Thị Huệ Hoa là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“Mẹ, đây là Phụng Hằng bạn cùng lớp với con, bạn con đang kể chuyện bài tập hè!”. Trần Thị Huệ Hoa gật đầu.

“Cháu... chào cô”. Phụng Hằng không dám nhìn lên.

“Ồ, chào cháu, trước đây cô có nghe Trần Thị Huệ Hoa nói cháu, Phụng Hằng và tranh luận đúng không?”. Bà Trần Thị Huệ Hoa nhìn mẹ nói: “Bỉ Bỉ, sao không lấy kem mời Phụng Hằng ăn con?”.

Tất nhiên bạn bè tên nhà, Trần Thị Huệ Hoa có vẻ ngạc nhiên, Phụng Hằng cúi đầu nói: “Đồ chơi cô, cháu chưa biết về đây”.

“Về thì cháu, nghĩ đến mẹ rồi, lần này về cô nhé!”. Bà Trần Thị Huệ Hoa nhìn tình hình.

“Hay là lần này nhà tôi, không phải nói thì nay bác không về nhà đó sao?”. Trần Thị Huệ Hoa ngoái đầu nhìn cô.

“Thôi...”. Phụng Hằng chần chừ nói thì bà Trần Thị Huệ Hoa ngắt lời.

“Nhà không có người à? Thì thì càng không thể cho cháu về! Cháu đừng ngại, cứ về đây mẹ nhé!”.

“Đến cháu cảm ơn cô”. Phụng Hằng cảm ơn Trần Thị Huệ Hoa rồi đi.

“Cháu đừng khách khí!”. Bà Trần Thị Huệ Hoa và mẹ nói: “Tiền thì hai mẹ giúp cô một chút, đi mua ít tí. Bỉ Bỉ, con vào lấy ít tiền trong ngăn kéo túi mẹ, xem xem Phụng Hằng thích gì thì mua về nhé”.

Tr n T m không ị Ph ng H i t ch ị mà vâng d ngay, c u vào l y ti n r ị cùng Ph ng H i n siêu th g n nhà.

Hai a v a ch n v a nói chuy n, Ph ng H i li n trách c u: “C u c ng t th t, sao c b t t l i n c m cho b ng c? Ng ị ch t i c!”.

“S gì ch , h i x a ám ng H i B ng, Ngô ình ình th ng xuyên n nhà t n c m ch c. C u v thì c ng ch có m t mình, n gì ch ?”. Tr n T m li n gi ị thích.

“T không gi ng b n h , t nh ã quen c u, t không quen ba m c u l m, v nhà n u bát mì tôm là c, lách cách”. Ph ng H i bình th n nói.

“Th âu có c! Mì tôm ch ng b béo gì!”. Tr n T m phát hi n ra mình ã l l i bèn v i l ng sang chuy n khác: “M t n u n ngon l m, ch c ch n c u s thích, l n sau s mu n n ti p!”.

“Thôi ị! C làm nh t háu n nh c u y”. Ph ng H i b t c ị.

Th y cô c ị, Tr n T m c ng yên tâm h n. Hai a loanh quanh m t h i, mua không ít n v t nh socola, bim bim...

V n nhà c m canh ã g n n u xong, ba Tr n T m không có nhà, ba ng ị ng ị n quanh chi c bàn nh . Bà Tr ng Hi u Hoa liên t c g p th c n cho Ph ng H i và c i h i cô: “Có ph i l p m y a v a m i chia xong úng không? Cháu ch n ngành xã h i hay ngành t nhiên?”.

“D ngành t nhiên , cháu và Tr n T m v n cùng l p ”. Ph ng H i a bát ón l y th c n và tr l i.

“ , h c ngành t nhiên thì t t, lúc ị n nguy n v ng có nhi u s l a ch n. Con gái ít ng ị h c gi ị các môn t nhiên, ch c ch n cháu h c r t gi ị, bình th ng cháu nh giúp Tr n T m nhé, ch u khó gi ng bài cho b n y”.

“B n y h c các môn t nhiên gi ị h n cháu ”.

“M nghe th y ch a?”. Tr n T m ng ng u lên nói v i v r t t hào.

“Cái ó c ng ch là d a vào m y trò thông minh v t mà thôi! Tr n T m h c không ch c âu!”. Bà Tr ng Hi u Hoa l m con trai m t cái r ị quay sang nói v i Ph ng H i: “Tr n T m v n còn ham ch i l m! Ngay t nh ã có tính b p ch p, không ham h c, ngày nào c ng ch i v i m y a b n hàng xóm, tr c khi vào l p m t, lúc nào c ng thích xé sách v g p n g p kia!”.

“M ! M ng nói linh tinh n a!”. Tr n T m nói v i v ng ng ngừng.

“M âu có nói linh tinh? Không ph ị con toàn mang ị g p bàn g p gh , ch i hàng v i ình ình còn gì? D ng Tình đ n m n xem, m v n còn nh nh in mà!”. Bà Tr ng Hi u Hoa c i m ng con trai.

“M !”. Tr n T m li c tr m Ph ị ng H ị r i l a l n.

“H ị ó nh , l n lên ch c ch n s không th n a ”. Ph ị ng H ị nhìn xu ng đ ị nói.

“ , bây gi thì bi t ngh h n r i”. Bà Tr ị ng H ị u Hoa v ị vai con trai nói: “Bình th ị ng hai a nh theo dõi nh c nh nhau, c g ng thi c vào tr ị ng ị h c n ị ti ng!”.

“No v n m !” Tr n T m g p m t mi ng th c n và tr l i v i v r t t tin.

n xong c m, Ph ị ng H ị li n xin phép ra v , bà Tr ị ng H ị u Hoa ti n cô ra c a, sau ó l i a cho cô m t túi n v t, c ị t m t m m i cô l n sau l i n nhà ch ị, ị ng th ị d n dò Tr n T m nh ph ị a b n lên xe. Ph ị ng H ị r t bi t n bà, cô c m th y bà r t hi n lành, là m t ng ị m d u dàng, không gi ng v ị bà T ị Y n Tân, không h t ra ghê g m. Tr n T m c ng r t vui, hai a lên n m tay nhau trên ị ng, m c dù ã chu n b lên l p 12, nh ng c hai u không th y s . Vì chúng u tin r ng, cho dù n lúc nào, ch c ch n c ng s luôn bên nhau.

Hôm ị ng kí cho h c kì m ị, Ph ị ng H ị n h ị mu n.

Tr c ó m t hôm b n h ị ti n Tô Kh ị cùng Lâm Gia M t, vì ph ị t p bóng nên Tri u Di p không ị, nh ng m ị ng ị u hi u, ây ch là m t cái c thoái thác mà thôi, ch ng qua là c u không mu n ng ị l n th hai n a. Lâm Gia M t không h t ra bu n bã, úng nh nh ng gì ã cam oan, t u n cu ị cô u m m c ị, m m c ị n c m, m m c ị mua vé ti n, m m c ị v y tay chào t m bi t Tô Kh ị. Trong khi Tô Kh ị l i có v l u luy n, d n ị d n l i cô, nào là ph ị yên tâm h c hành, chú ý s c kh e, th ị ng xuyên liên l c gì ó.

Tr n T m ã dành riêng cho h m t chút th ị gian, kéo Ph ị ng H ị và Ki u Nhiên sang m t bên. Tr c lúc tàu ch y, tr ị m a l t ph t, Lâm Gia M t không tránh m a mà ị ng yên nhìn tàu chuy n bánh. Tr n T m gi áo lên, che cho Ph ị ng H ị n mái che tránh m a. C u quay u nhìn Lâm Gia M t, sau ó l i ch y l i, kéo tay cô nói: “ ị ng đ ị m a s không nhìn th y c u khóc h ? ị ng có t l a đ ị mình, l a đ ị ng ị khác n a”.

Lâm Gia M t li n lau m t, gi ng kh n ị nói: “Ch có c u là thông minh! Ra oai gì v y!”.

“ ị ng nói linh tinh n a! Mau lên!”. Tr n T m gi áo lên nói: “T s p t nh chu t l tr ị! Sang thu r ị, tr ị l nh l m!”.

Lâm Gia M t li n c ị và trú đ ị áo Tr n T m, ra s c kéo áo c u nói: “Ghé sát vào ị! Cánh tay t th tr ị!”.

“Hê! Không ph i v a nãy c u gi v làm hòn v ng phu ó sao!” Tr n Tr m tr n m t nhìn cô, nh ng v n ghé sát vào cô.

“C u ghé sát vào t nh v y không s Ph ng H i ghen à!”. Lâm Gia M t c i ranh mãnh h i.

“Tôi xin ch ! Ch ghé sát vào tôi ó ch ! Ph ng H i nhà tôi không ph i là ng ị nh nhen nh v y ầu!”. M c dù mi ng thì nói nh v y, nh ng ánh m t Tr n T m v n li c v phía Ph ng H i.

Lúc ó Ph ng H i ã xu ng đ i, ang ng c nh Ki u Nhiên, tay che u ch y xu ng c u thang, nhìn t xa, bóng hai ng ị nh nh p vào làm m t.

M y a u b t, bu i chi u Ph ng H i li n h t xì h i nên v nhà s m cùng Lâm Gia M t. Tr n T m n nhà Ki u Nhiên, ba m c u u i n c ngoài, nhà không có ai qu n, hai a hào h ng ch i game khá lâu. Tr n T m ngh b ng ngày hôm sau n tr ng báo danh ch c c ng không có v n gì li n l i nhà Ki u Nhiên, v a ch i v a trò chuy n, mãi n n a êm m i ng .

Chính vì b c m nên ngày hôm sau Ph ng H i m i n mu n, cô b c i trên hành lang vô cùng yên t nh mà lòng th y th p th m không yên, bèn v i ngó vào c a s xem. V a nhìn là th y lo, b n bè ang ng i h c r t nghiêm túc. Ph ng H i v i ch y n c a l p t nhiên A, b m b ng hô: “Th a cô em n r i ”.

Ánh m t c a b n bè trong l p li n đ n v phía Ph ng H i, c ng th ng quá cô li n cúi u xu ng, cô giáo ng trên b c gi ng l nh lòng gi s i m ra h i: “Cô là Ph ng H i úng không?”.

“D vâng ”. Ph ng H i g t u.

“Trong l p ch có m t mình cô là con gái không n báo danh!”. Cô giáo cau mày nói: “Cô vào ng ị gh tr ng ng kia i! T i sao ngày u tiên c a n m l p 12 ã n mu n h ? Tr n T m và Ki u Nhiên c ng l p (1) c c a cô úng không? Cô H u không thông báo v i các cô c u hay là th nào? Ch còn thi u ba cô c u n a thôi. L p cu i c p r i mà còn ch nh m ng nh v y sao c? V i thái nh các cô các c u, li u có thi c tr ng i m không? Có ph i hi n gi B giáo đ c u cao “gi m t i” nên các cô các c u không lo n a úng không? Tôi nói cho các cô các c u bi t nhé, “gi m t i” c ng không n l t các cô các c u, ch c n v n còn thi i h c thì các cô các c u u không th nhàn nhã ng nh c. n lúc ó không i m nguy n v ng m t, ai còn quan tâm n cái “gi m t i” hay không “gi m t i” h ? V i tôi, thi i h c là quan tr ng h n c !”.

T nh n l n, Ph ng H i ch a bao gi b cô m ng nh tát n c vào m t nh v y, lúc ó th c s ch mu n có l n chui xu ng. Cô không mang v ,

ng ị trong gi ị h c mà nh ị ng ị trên l ầ, chuông v ầ réo h t t i t, cô l i n ch y ngay ra c ầ, c m th ầ i n tho ầ 201 g ầ ị cho Tr n T m và Ki u Nhiên.

“A lô...”. M t h ầ i lâu ầ i n tho ầ i m ầ i thông máy, lúc nghe máy, Ki u Nhiên v n còn ầ ng m t nh m m t m ầ .

“Hai c u mau ầ n ầ i! Hôm nay vào h c chính th c r ầ i!”. Ph ầ ng H ầ i s t s ng nói.

“H ? Không ph ầ i hôm nay ch ầ báo danh ó sao? Toi r ầ i! Tr n T m, d y ầ i thôi!”. Ki u Nhiên la l ầ n.

“T ầ c ng v ầ m ầ i bi t, ầ h c h t m t t i t toán r ầ i! À úng r ầ i, các c u ng quên mang sách nh ầ e!”. Ph ầ ng H ầ i nh c b n h ầ .

“ ầ , b n t ầ n ngay ầ y! Bye bye nh ầ e!”. Ki u Nhiên v ầ i cúp máy xu ầ ng.

Nói là nhanh nh ầ ng m ầ i hai gi ầ tr ầ a hai ầ a m ầ i có m t ầ tr ầ ng. Không n m ngoài d ầ oán, bu ầ i tr ầ a, b n h ầ ã b c ầ ch ầ nhi m m ầ i là cô Lí qu t cho m t tr n. Ph ầ ng H ầ i ầ i b n h ầ c ầ a phòng c ầ a kh ầ i, úng lúc cô H u t trong b ầ c ra, cô ch ầ a có nhi u kinh nghi m, không ch ầ nhi m ầ c l p t nhiên A nên ầ c phân sang ch ầ nhi m l p B.

“Tôi th y các em gi ầ i th t ầ y! Bây gi ầ ã là m y gi ầ r ầ i? C ng không bi t ngh ầ n h c hành!” Cô H u cau mày nói: “Tr ầ c ó tôi còn gi ầ i thi u Tr n T m làm l p tr ầ ng v ầ i cô Lí n ầ a, th t làm tôi m t m t quá!”

“B n em không bi t hôm nay vào h c luôn, không ph ầ i ch ầ ng trình th ầ i s nói hè không m l p h c thêm ó sao ầ ”. Ph ầ ng H ầ i m c nói.

“ ầ y không ph ầ i là l p h c thêm mà gi ầ i là khai gi ầ ng s m!”. Cô H u tr n m t m ng.

“Th ... các b n y không sao ch ầ ?”. Ph ầ ng H ầ i r t r ầ h ầ i.

“Cô Lí ầ ng phê bình, c ng ch ầ có nh ầ ng cô giáo nghi ầ m nh ầ cô Lí m ầ i qu n lí ầ c các em! Tôi không qu n ầ c!”.

Cô H u nói m y câu r ầ i ầ i, Ph ầ ng H ầ i l ầ i thêm lúc n ầ a, Tr n T m và Ki u Nhiên m ầ x m t ầ i ra.

“Sao r ầ i?”. Ph ầ ng H ầ i v ầ i b c n h ầ i.

“Còn sao ầ c n ầ a, b qu t cho m t tr n thôi!”. Tr n T m l ầ m l ầ m tr l ầ i.

“T ầ ã b o các c u là ph ầ i nhanh lên mà! Sao gi ầ này m ầ i n?”.

“C u h ầ i c u y ầ i!”. Ki u Nhiên h m h c l ầ m Tr n T m m t cái.

“T c ng không mu n th mà!”. Tr n T m m c nhìn Ph ị ng H ị r ị k : “B n t ra kh ị nhà thì ã mu n, nhà c u y có cái xe máy, t b o thôi ị cái này ị, ki u gì c ng nhanh h n xe p. B n t ang lao nh bay trên ị ng Bình An thì ị ng sau có m t chi c moto u ị r ị t, t ị ng th ị ng cha này l m chuy n th t, gi này mà dám t c v ị ông, th là gi c Ki u Nhiên t ị ng t c, t c ng không ngoái u l ị, ai ị ng là m y chú công an! Hic! Xe b t ch thu, l ị còn b ph t n a! Hai th ị ng t ch y t ị ng Bình An v ị ây! Ki u Nhiên thôi c u c ng ị ng bu n, m.ki p, chuy n này ị ng là s m ị nh là s con r p ch không trách gì chính ph c!”.

“Gi mà c u còn ùa c à!”. Ph ị ng H ị th dài nói: “Ki u Nhiên c u còn vào h ị a v ị c u y n a à!”.

“Ai mà ị ng n c c u y!”. Ki u Nhiên nói v ị v bó tay.

“Bà ch n này c ng kinh kh ị ng quá! V a vào n m h c m ị ã ch ị mình nh tát n c, v n s kh ị u không thu n l ị!”. Tr n T m gi ị ngón tay lên v phía v n phòng c a kh ị.

“C ị ó! B n mình tha h mà h ị ng!”. Ki u Nhiên l c u nói.

3

Qu nhiên không n m ngoài s d oán c a Ki u Nhiên, t ó tr ị cô Lí không h có thi n c m v ị ba a, sau bài thi thán g u tiên, Ki u Nhiên ã b g t sang l p B, may mà tr c ó c u ã có s chu n b v m t tinh th n, nên c ng không th y bu n. Tr n T m thì ra s c an ị c u, Ki u Nhiên c ng không quan tâm, c u c m th y h c l p này quá m t, sang ây, cái g ị là “gi m t ị” b bi n thành “t ị ng t ị” nh công th c toán h c, sang l p khác c ng là m t s gi ị thoát.

Vì toàn là nh ị ng h c sinh gi ị c a các l p, nên ị ng ị nào c ng h c r t kinh kh ị ng, ch mong gi ị gi ị lao c ng c ng ị gi ị , theo l ị Tri u Di p, c l p nh m t àn gia súc. Không nh ị ng v y, giáo viên c ng u là “lo ị gi ị” ho c “xu t s c”, duy trì truy n th ị ng t t p yêu c u nghiêm kh c ị v ị h c sinh. Hàng ngày môn t ị ng Anh ph ị h c thu c nh ị ng câu quan tr ị ng trong bài khóa, ngày hôm sau chép chính t , n u không chép c thì th t là áng t ị c, ngài c v ị c ngoan ngoãn v nhà chép hai m ị l n. Môn ị ng v n thì vô v ị n các bài có ch khó, ch v ị t sai, th ị ng th c v n h c, v n hóa Trung Qu c bác ị tinh thâm, ch có cái mình không ị ng t ị, không có cái cô không ra c. Toán lí hóa thì sách v ch ị ng ch t cao n t n th t l ị ng, th t úng là bi n h c vô b . C nh v y, không nh ị ng Ki u Nhiên không ch u n ị mà ngay c x p s c a Ph ị ng H ị và Tr n T m c ng b t t xu ị ng.

Và cô Lí thì v n c liên t c e d a, nào là ng có t ng l p 10, 11 h c gi i mà l p 12 vào c i h c, ng t ng ch d a vào chút trí thông minh mà có tên trên b ng vàng, tr ng i h c Thanh Hoa, i h c B c Kinh ch m c a cho nh ng ai bi t ch u khó, ch m ch , ch không ph i dành riêng cho nh ng k u c . Nh ng câu nói này ã kích thích Tr n T m, khi n c u ch a bao gi h t h ng nh v y, Ph ng H i l i càng c ngh h n, ch mong c th nh t, th hai ngay l p t c, nh ng càng mong l i càng cu ng.

Chính vì th trong b i c nh này, khi s vi c ó x y ra, hai a g n nh suy s p.

Nguyên nhân là bài phát bi u hàng ngày c a cô Lí sau gi t h c bu i t i, ây là th i i m kh s nh t i v i Tr n T m, tránh nh ng l i phê bình bóng gió c a cô, Tr n T m luôn cúi u gi i không nhìn cô, có lúc th m chí còn n m s p xu ng bàn ch p m t ngh ng i.

Hôm ó v a b c vào l p, cô Lí ã gi th ng tên Tr n T m, cô cau mày nói: “Tr n T m d y i! ng có su t ngày m t m i l nh v y! M t thì t i ph i ng nhi u h n! Toàn làm nh ng chuy n không âu!”.

Tr n T m nghe mà th y bu n nôn, m i n c ng ng i ngay ng n tr l i, Ph ng H i ngo nh u l i nhìn c u, nét m t l rõ v lo l ng.

“Tôi bi t l p các em r t m t, tôi c ng không mu n nói nh ng i u này trong th i i m quan tr ng này, nh ng do m t s h c sinh không t giác nên hôm nay tôi bu c ph i nói chuy n này”. Cô Lí nghiêm m t ng tr c b c gi ng nói, ám h c sinh v n ang u o i bên d i u ng ng u lên. “Hôm nay khi tôi gi ng bài l p xã h i, có hai cô h c sinh ã vi t gi y nói chuy n v i nhau và b tôi t ch thu. T m th i ch a nói n chuy n trong gi cô giáo ang gi ng bài, vi t gi y cho nhau là chuy n không tôn tr ng th y cô, không có trách nhi m v i mình, mà ch nói riêng v n i dung c a m u gi y ó. Truy n gi y cho nhau là hành vi lén lút, có chuy n gì quang minh chính i mà không g p th ng nhau nói c? Sao c ph i truy n gi y? Ch c ch n là có chuy n gì m ám! Các em l n b ng t ng này r i, tôi c ng không vòng vo n a. Tu i d y thì có thi n c m v i b n khác gi i là chuy n r t bình th ng, nh ng các em ph i x lí cho khéo tình c m này, không th nó phát tri n thành m i quan h không hay, nh h ng n ng i khác, ng th i c ng nh h ng n mình. c bi t là n m l p 12, các em b o ây là th i i m ngh n nh ng chuy n ó ? Sân tr ng là n i các em n m tay nhau nói chuy n yêu ng sao? Tôi không nói nhi u n a, tôi n m t các em thì các em c ng ph i bi t, n u t giác thì ch ng n g p tôi nói chuy n, ng cu i cùng tôi ph i gi i n tên, nh th thì không hay âu y”.

Câu nói c a cô Lí ã khi n b u không khí l p l p t c r i vào tr ng thái áp su t th p, t t c m i ng i u cúi u không dám ho he gì, c ng có ng i quay sang ngó nghiêng, a m t nhìn lén nhau, dò oán ai là h c sinh xui x o b cô

Lí b t c. Còn Tr n T m và Ph ị ng H ị thì tái m t i, hai ị a tìm p thình th ch, th m chí hai hàm r ị ng Ph ị ng H ị còn va vào nhau c m c p.

Lúc cô Lí tuyên b h t gi , Ph ị ng H ị nh ph m nhân c tháo cùm, ng ị m m nh n. Cô ngo nh u l ị nhìn Tr n T m v ị ánh m t tuy t v ng, Tr n T m l ị cúi u, không bi t ang ngh gì. ị b n bè v g n h t r i, Tr n T m m i x m t b c n ch Ph ị ng H ị, Ph ị ng H ị li n h ị nh : “Cô Lí... nói b n mình à?”.

“Ch c không ph ị ầu...”. Tr n T m l c u nói: “V này do l p xã h ị gây ra, b n h truy n gi y cho nhau thì liên quan ch gì n b n mình, không ph ị ầu”.

“Th t ị sao cô y l ị nói nh v y? T c m th y s ng l ng l nh toát, d ị ng nh cô y nói v ị t v y...”. Ph ị ng H ị u o ị bò s p xu ng bàn nói.

“T tr c n nay cô y toàn nói v ị gi ng nh v y mà. M c k ị!”. Tr n T m b c b ị nói.

“Hay là t n g p cô ị nói chuy n v y? ị ng m ị chuy n v l ra”. Ph ị ng H ị mím môi nói.

“C u d h ị à!”. Tr n T m cu ng quýt nói: “Th thì khác gì không kh o mà x ng? Nh nh ng ị u cô nói không ph ị là b n mình thì sao? Th t sau cô càng có thành ki n v ị b n mình à? H n n a chuy n này làm to c n ầu? Cô c ng ch d a m ị ng ị mà thôi, rút dây ng r ng, s h c sinh yêu s m mà!”

“ ”. Ph ị ng H ị áp v ị v lo l ng, nh ng trong lòng v n th p th m không yên.

“Thôi t gi ... b n mình ng ị v ị nhau n a, c u v tr c, n m phút sau t m ị v , sau ó s g p nhau con ng nh phía c a sau”. Tr n T m nhìn v ị túi áo trên áo khoác c a mình, m c dù m ị ng nói không sao, nh ng trong lòng c u v n r t lo.

“Không c n ầu, t v th ng nhà, lát n a c u c ng v th ng nhà ị”. Ph ị ng H ị nói, h ị n gi cô không còn tâm tr ng nào v cùng v ị Tr n T m n a.

Hai ị a th p th m ng m t êm, ngày hôm sau cô Lí không nh c n chuy n này n a, m ị th l ị nh bình th ng. Sau ó qua tìm hi u, Tr n T m bi t, ng ị b cô b t c là V ị ng M n M n, Tr n T m c ng ng ị h ị ng ị ta v ị t gì, có liên quan n c u hay không. Tóm l ị là chuy n này không ai ng ra nh n c , c ng không có ai gây phi n hà gì cho b n h , th là d n d n hai ị a c ng ã yên tâm h n, ch có ị u trong gi gi ị lao, gi ng tr a không t t p v ị nhau n a.

Sau khi kì thi tháng k t thúc không lâu, ôn c c h c sinh nhi u h n, các l p 12 u t ch c h p ph huynh. Lúc phát s ghi i m, Ph ị ng H i l i nhìn th y m Tr n T m, bà Tr ị ng H i u Hoa v n r t hòa nhã, đ ch u, còn ng nói chuy n v i cô m t lúc, h i tình hình h c t p và x p s c a cô trong kì thi tháng.

Chào bà Tr ị ng H i u Hoa xong, l n u tiên Ph ị ng H i và Tr n T m cùng v nhà sau s ki n truy n gi y. Ph huynh và giáo viên c g p nhau ng ngh a v i vi c h c sinh c th l ng, hai a ã c m th y tho i mái h n sau m y ngày c ch v a r i. Tr n T m mua c khoai n ị ng, th m n c, khối b c nghi ngút, m i a m t n a, Tr n T m c n m t mi ng to nói: “Th i i m này khoai ch a ngon l m, nh t quá!”.

“Ngon ó ch !”. Ph ị ng H i v a th i v a nói: “C u ch con nhà lính, tính nhà quan!”.

“Thôi i! ó là vì c u ch a c n lo i ngon! g n nhà bà ngo i t có m t quán chuyên bán khoai n ị ng, ngoài v là m t l p b c ị ng, b ra bên trong r c, ch c ch c, th m tuy t!”.

“Hôm nào c u mua cho t nhế”.

“ ! i thi i h c xong t s a c u i! M i a n luôn hai, ba c !”.

“Coi b d ng c a c u kia!”. Ph ị ng H i li n c i.

“C i cái gì ch , gi i thì c u ị ng n!”. Tr n T m xoa u cô, Ph ị ng H i v i tránh, v a c i v a ánh c u.

Tr n T m a Ph ị ng H i n b n xe bus, tr c khi lên xe còn th m tr m cô m t cái, Ph ị ng H i che m t ch y m t, r i cô b c b i tr n m t nhìn Tr n T m ang ị ng đ i c i ranh mãnh, c u v y tay r t ch y c i và nói l n: “T i t s gi i n cho c u!”. Ph ị ng H i g t u, xe bus b t u chuy n bánh, đ n đ n b c u l i sau l ng, bi n thành m t chi c bóng màu xanh th m.

Và t i hôm ó, cu i cùng Ph ị ng H i l i không i c i n tho i c a Tr n T m.

Sau khi v n nhà, ông Ph ị ng K i n Châu không nói gì v i cô, ây là chuy n r t hi m g p, v a vào n phòng khách là gi i n tho i. Ph ị ng H i loáng thoáng nghe th y hình nh ông ang cãi nhau v i bà T Y n Tân qua i n tho i, gi ng ông m i lúc m t to h n, đ n đ n Ph ị ng H i c ng nghe th y tên mình. Ba m cô v n k t thúc cu c nói chuy n trong s b c b i nh m i b n, ông Ph ị ng K i n Châu cúp i n tho i r t m nh, b c b i y c a phòng Ph ị ng H i ra quát: “Ra ây!”.

Ph ị ng H i s quá, tay run l y b y, m c dù ông Ph ị ng K i n Châu và bà T Y n Tân cãi vã nhau r t nhi u l n, nh ng v i con gái, ông v n t ra r t nh

nhàng, t nh ị n l n d ị ng nh không bao gi ị c ấu k nh v ị cô, l n này l ị th hi n rõ thái ị h m h m, khi n Ph ị ng H ị vô cùng c ị ng th ị ng.

Ph ị ng H ị run r y b ị c ra phòng khách, ông Ph ị ng Ki n Châu ị ng ị trên gh ị sofa, m t s m xu ị ng, nói l n: “Ph ị ng H ị, tao không ị ng m ấi l ị làm c chuy n ị ó! M ấi nói ị ị!”.

“Chuy n gì v y ba?”. t nhiên Ph ị ng H ị có linh c m ch ị ng lành, nh ị ng v n không mu n tin chuy n ị ó ấ x y ra th t.

“Còn chuy n gì n a h ? Có c n ph ị tao nh c n a không? c, tao nh c, Tr n T m!”.

Ông Ph ị ng Ki n Châu ném m nh chi c ị u khi n ti vi xu ị ng tr ấng k , phát ra ti ị ng kêu r t m nh. Còn Ph ị ng H ị ch c m th y cô nh b r ị xu ị ng a ị ng c cùng v ị âm thanh này, u óc quay cu ị ng, trái tim nh b x ị ra làm tr m m nh, s h ấi, chán ch ị ng.

“Chúng m ấi gì ị th t y! To gan ị n m c th y cô và b n bè c tr ị ng bi t h t! Cô Lí ấ g ị riêng tao và m Tr n T m ra nói chuy n, nói h c sinh l p khác truy n gi y cho nhau bàn tán chuy n hai a m ấi, nói nào là yêu nhau r ị, ngày nào c ị ng c m tay nhau ị h c, tan h c. Lúc ó tao x u h không còn m t m ị nào, chúng m ấi không c m th y x u h h ? Cô Lí b o cho chúng m ấi c h ị, lên g p cô nói chuy n, nh ị ng không a nào th ị m ý n l ị cô, v n c nh n nh n, sao mà to gan l n m t th ch ? M ấi nói ị ai ấ d y m ấi h ? M ấi ị ng t ị ng không ai bi t m y trò mè o ó c a chúng m ấi nh ị, nhà nó ị n tho ị m ấi m ấi con, t ị n chúng m ấi g ị ị n tho ị, m ấi m t trong phòng m nó li n nh p nh ấi, ng ị ta ấ bi t t lâu r ị, ch ị ng qua là ng ị nh c m ấi th ị! M Tr n T m nói m ấi ấ t ị ng n nhà nó n c m ấi ị ng không? Con gái l n ị ng n này r ị mà không bi t... H ! m b n mình nói mình nh v y! ấ g l nh ị ng v ị c này không nên nói v ị ba m ấi, nh ị ng m m ấi không h ị quan tâm, ch bi t c m u ị ki m ti n th ị! M Tr n T m b o mu n m m ấi g ị ị n tho ị cho bà y, ó, v a g ị ị n tho ị xong m m ấi l ị c ấi nhau v ị tao. Lúc c n giáo d c không giáo d c, x y ra v ị c r ị m ị ngh mình là Gia Cát L ị ng! Tao nói cho m ấi bi t nh ị, m y ý ó c a b n m ấi ch m d t ngay l p t c cho tao! Bình th ị ng th ị ng hay g ị ị n tho ị cho m ấi vào bu ị t ị là Tr n T m ph ị không? Tao h ị ai g ị thì b o là b n, tao còn không bi t là b n à! nh l ị ba m ấi ị ng không! T nay tr ị m ấi không c g ị ị n tho ị n a! H ị bài t p, ị chi u ấ p s u không c! Hàng ngày bu ị sáng tao a m ấi ị h c, t ị n ị ng b y gi có m t nhà. N u mà tao còn phát hi n ra m ấi và th ị ng ó không ch m d t thì ị ng trách tao, n lúc ó tao s không n m t m ấi n a ấ y!”

Ph ị ng H ị v a khóc v a nghe ông Ph ị ng Kì n Châu giáo hu n, n ị x u h , s ị h ị, b ị nh ng câu nói ị áng s ị ó h ị n sâu trong trái tim cô, t a nh m t ng ị b ị từng x o, khi n cô vô cùng ị au ị n, không b ị t ch nào ị né tránh.

“Nghe rõ ch a! Nói ị ị!” Ông Ph ị ng Kì n Châu ti p t c nghiêm ị ng tra kh o.

“Con... con b ị tr ị ị...” Ph ị ng H ị n c n ị áp.

“ ị r a m tr ị làm bài t p ị ị!”. Ông Ph ị ng Kì n Châu ch ị m l a hút thu c, khua tay nói.

Ph ị ng H ị quay ị u ị v phòng mình, ch ị là m t cánh c a h p, tr ị c khi và sau khi b ị c vào là hai kho ng tr ị hoàn toàn khác nhau, khi n cô c m th y th ị gi ị ị ã n ngày t n th ị .

4

Đêm hôm ó Ph ị ng H ị g n nh ị không ch p m t, ngày hôm sau ị úng là ông Ph ị ng Kì n Châu ch ị cô n tr ng th t, r ị l ị d n d o, e d a m th ị c ng tr ng, khi n Ph ị ng H ị m t l n n a c m nh n c r ng, t t c nh ng chuy n ã x y ra không ph ị trong ị c m , mà là h ị n th c au th ị ng không th ị nào thay ị ị.

Ph ị ng H ị ã g p Tr n T m tr ị c c a l p, m t c u nh ị c ng r t ti u t y, rõ ràng là hôm qua bà Tr ị ng H ị u Hoa c ng ã nói nh ng ị u t ng t v ị c u. Hai ị a bình th ị ng r t thân thi n v ị nhau, lúc này sau khi nhìn th y nhau u h ị s ng l ị, Ph ị ng H ị m t hoe, cú ị u ị vào l p, lúc u Tr n T m nh nói ị ó, nh ng ng ng u lên nhìn th y t m b ị n ghi dòng ch “v n phòng kh ị 12”, cu ị cùng m ị ng ã há ra nh ng không th t ra c l ị nào. Hai ị a v ị tránh nhau ra, m t a ị tr c, m t a ị sau, ị ng nh hai b n cùng l p không thân nhau l m, l n l t ị vào l p.

n ị gi ng h tr a, Ph ị ng H ị và Tr n T m cùng b ị g ị lên v n phòng. V n phòng c a kh ị 12 có phòng trong và phòng ngoài, cô Lí g p riêng t ng a nói chuy n, nói chuy n v ị Tr n T m tr c, Ph ị ng H ị ng ngoài ị ị.

Bàn làm v ị c c a cô H ị u t phòng ngoài, cô v y tay g ị Ph ị ng H ị ang ng c a: “Có chuy n ị gì v y? Sao t nhiên l ị g ị hai ị a h ?”.

“Đ h ị chuy n ...”. Ph ị ng H ị th c s ị không b ị t ph ị tr l ị th ị nào, m t b ị ng lên.

“H ị chuy n ị gì v y?”. Cô H ị u h ị.

“Chuyện yêu ng thôi! Hai h c sinh c a l p cô yêu nhau, cô quên m y hôm tr c cô Lí nói chuyện v m u gi y ó à?”. Cô Thôi bên c nh ti p l i.

“Gi c ?”. Cô H u tr n tròn m t và nói v i v s ng s t: “Không ph i là nói l p xã h i ó sao? Em c ng không nghe k , sao l i bi n thành hai em này h ?”.

“M y em h c sinh khác truy n gi y cho nhau nói v chuyện c a hai em này, ng ị ta là ôi tình nhân h c trò, hình nh còn thông báo c cho ph huynh c a hai em n a, cô làm ch nhi m l p hai n m mà không phát hi n ra h ?”. Cô Thôi h i.

“Làm sao em phát hi n ra c!”. Cô H u cau mày h i: “Ph ng H i, em nói i, r t cu c là th nào v y? Cô th y bình th ng nhóm n m b n c a em ch i v i nhau thân l m mà, úng ra là em thân Ki u Nhiên h n, sao t nhiên l i có chuyện v i Tr n T m?”.

“Là... nh v y ...”. Ph ng H i nói nh .

“Không ng bình th ng em ít nói nh v y mà l i to gan quá! Cô nói th t là các em làm nh ng chuyện ó không h có ích gì, ch a nói n vì c làm nh h ng n h c t p, em t ng sau này các em s mãi bên nhau à? Cu c i con ng ị còn dài l m, còn thay i nhi u l m! N u các em hai tr ng khác nhau thì ph i xa nhau là cái ch c. H n n a em th y Tr n T m là ng ị nghiêm túc h ? C u y thông minh, c u y ch i c, em có c không? Em v n là cô bé thích t m , chi ti t, cô khuyên em ng m t quá nhi u công s c vào vi c này, th t không áng ầu!”.

Dù gì thì cô H u c ng còn tr , hi n gi c ng không d y b n h n a, th nên nh ng ị u cô nói c ng không quá ghê g m, l i còn mang ý khuyên nh nh m t ng ị b n. Nh ng nh ng ị u cô nói c ng v n khi n Ph ng H i bu n vô cùng, cô c m th y con ng phía tr c ngày càng mù m t, không bi t i theo h ng nào.

Hai cô trò nói chuyện m t lát thì Tr n T m i ra, c u nh n ra v bu n bã trên m t Ph ng H i, nh ng ng trong v n phòng kh i c ng ng ị không dám nói gì, ành ph i truy n t ý ch th c a cô Lí tr c, b o cô vào trong. Ph ng H i không ng ng u lên mà i l t qua c u.

Nh ng ị u cô Lí nói c ng s ng s ng h n bu i hôm tr c, u tiên là gi ng gi i m t lo t i u hay l ph i, nêu rõ cái c và cái m t. Sau ó l i nh n m nh bu c ph i làm ch mình, tuy t i không c nh h ng n vì c ôn thi i h c. Cu i cùng yêu c u Ph ng H i vì t m t b n ki m i m, cam oan c t t m i liên h v i Tr n T m, trong l p không c nói chuyện, v nhà không c gi i n tho i... Cô s giám sát hai a, n u phát hi n ra có hành ng gì m ám thì không nh ng s thông báo cho ph huynh, hai a còn s b khai tr kh i l p A t nhiên. Cu i cùng cô Lí t ng k t, tóm l i, ch c ch n cô s

không m t t p th xu t s c nh l p A xu t hi n nh ng con ng a làm h i b y àn, ph i b óp nát m i m m m ng có ý x u.

Ph ng H i g t u nh m t cái máy, c m giác nh c nhã n t t và gi ng nói l nh nh b ng ã khi n trái tim cô tê d i t lâu, n n i khi cô Lí b o cô v l p, cô còn ng s ng l i m t hai phút t i ch .

Ra kh i c a v n phòng, Ph ng H i li n b Lâm Gia M t kéo sang m t bên s t s ng h i: “Sao r i? Không sao ch ?”. Sau khi bi t tin, Lâm Gia M t ã n ch c s n c a v n phòng kh i.

“ , vi t b n ki m i m, cam oan sau này không c nói chuy n v i nhau n a”. Ph ng H i c i chua chát nói.

“D h i! Gì mà quá áng v y? Hai c u c ng có làm gì âu? Vi c gì ph i làm nh th ?”. Lâm Gia M t cau mày nói: “Thôi thôi, b n mình xu ng đ i r i tính sau, các c u y ang i b n mình d i!”.

“H ? Không i c âu, b cô Lí phát hi n ra là r c r i l m!”. Ph ng H i ã th y s , v i vàng rút kh i tay Lâm Gia M t.

“Haizz! S gì ch ! C u t ng cô Lí có thiên lí nhãn, theo dõi c c u m i n i m i lúc à? Các c u y ang ng ng sau khu l p h c b c thang mà! ó bình th ng không có ai n âu! B n mình âu có ph i nh cái con V ng M n M n phù th y âu, không thông báo cho cô giáo âu!”. Lâm Gia M t kéo Ph ng H i i nói.

Ph ng H i b cô kéo i g p ám Tr n T m trong s l ng l . Hai a ch a n ng sau khu l p h c thì ã loáng thoáng nghe th y ti ng ch i c a Tr n T m, Lâm Gia M t li n cau mày, i lên tr c nói: “C u nói nh thôi! v n còn s ch a n i ti ng úng không?”.

“Sao c ? n quy n nói tôi c ng không c nói h ? Sao c u ch ng khác gì cái bà Lí ó, thoáng quá nh !”. Tr n T m h m h c nói.

“Ai thích qu n c u h ! Không ph i gi có c Ph ng H i ó sao! Tóm l i là n u b phát hi n, c ba a t ch ng sao c , ch có hai a c u là xui x o thôi!”. Lâm Gia M t c ng b c lên, h t tay ra b c sang m t bên.

“Thôi thôi, m i ng i b t i m t câu cho tôi, Tr n T m c u c ng ng gi n cá chém th t n a, bây gi ph i bàn xem sau này làm th nào!”. Tri u Di p ng n hai a ra, ng ra gi a nói: “Ph ng H i l i g n ây i, ng xa th làm gì?”.

“T s ...”

Ph ng H i v a m mi ng li n b Tr n T m ng t l i ngay, c u g m lên nói: “Có gì mà s ch ? Nói chuy n v i nhau ch t ng i c à? B n mình có làm gì âu? Châm l a gi t ng i hay t nh p vào nhà ng i khác n tr m? B n mình

có làm chuy n gì áng kính, hay làm nh h ng n cu c s ng c a m i ng i không? Ch vì b n mình thích nhau mà c nh làm chuy n gì tày tr i l m không b ng. M.ki p! Tr ng ông h c sinh nh v y, có ai là không thích ng ị nào ầu. Tri u Di p c u có thích úng không? Ki u Nhiên c ng th còn gì? Gia M t thì ch c ch n r i? Các c u không nói ra, không bên nhau nên v n là h c sinh ngoan, b n t nói ra, thân v i nhau nên bi n thành ru i nh ng, thành shit, không hi u ây là th o lí quái qu gì! Bà y có dám cam oan là h i i h c không thích ai không! À úng r i, có khi n bây gi c ng ch ng ai thèm ngó bà y, ai thèm nhìn cái con m ó! L i còn vì t b n ki m i m n a ch ? M.ki p, tôi ch vì t! Tôi có làm gì sai ầu, ai thích vì t c vì c vì t! Tôi ch thích Ph ng H i, vì c gì tôi ph i c t t m i quan h v i c u y ch !”.

Nghe Tr n T m nói v y, Ph ng H i càng m c h n, ng i bên c nh khóc thút thít, Tri u Di p li n kéo Tr n T m l i nói: “Thôi thôi, ông là anh hùng h o hán, ông dám làm dám ch u, b n tôi u ph c sát t tr c khí phách anh hùng, hào hi p c a ông, nh ng giáo viên tr ng mình ch a m c a n m c ó. L nào ông t ng h s v tay ng h hai ng i sao? H s nói, tuy t l m, Tr n T m hãy theo u i h nh phúc c a em i! Th y cô ng h em? Li u có chuy n ó x y ra không? Gi ang là l p 12, các ông l i h c l p A, ch c ch n là ph i yêu c u th t nghiêm r i, ai ph m l i thì c ch các ông không c! Bi t làm th nào, c n c u nh v y, t nh n l n, chúng ta u c giáo d c r ng yêu s m là không t t, là không úng. Ông có u tranh n ầu cùng l m c ng ch t o thành m t qu bong bóng, gi a sóng bi n mênh mông s cu n ôi ông i”.

“L p A thì sao? Cùng l m ông ch thèm h c n a!”. Tr n T m v n ch a h t b c, nh ng rõ ràng là ã bình t nh i c ph n nào, c u ng i xu ng c nh Ph ng H i, kh n m l y tay cô.

“C u không h c không sao c , còn Ph ng H i thì sao? C u y ph i ch u xui x o v i c u à? B m i ng i nhìn v i con m t khác, b th y cô giáo phê bình, b n bè đ ngh ? K c c u y ch p nh n thì gia ình b n c u có ch p nh n không? Hi n t i không ph i là lúc c u đ ng oai, t t nh t là nên ngh cách sau này làm th nào i!”. Ki u Nhiên l c u nói.

“C u ng nói nh ng i u ó v i c u y, hi n gi c u y ã h quy t tâm r i! Không ti p thu c ầu! C c u y làm, xem có tài cái gì nào!”. Lâm Gia M t v n b c vì nh ng i u Tr n T m nói ban nãy, bình th ng cô h p nh t v i Tr n T m, có chuy n gì là ch y i bàn b c v i c u ta, chính vì th sau khi b c u ta m t, ph ng mang tr n má m ng, trong lòng vô cùng b c.

“Th các c u b o nên làm th nào h ?”. Tr n T m không còn t v oai hùng n a.

“Ch p nh n thôi”. Ph ị ng H i hít m t h i r i nói: “Còn làm c gì n a? T i nay v ị nhà ngoan ngoan vì t b n ki m i m, b o ph huynh kí tên, ngày mai n p cho cô Lí. Bình th ị ng g p nhau coi nh ị không quen bì t, tan h c c u ị ng n tìm t , bu i tr a c ng ị ng n c m v i nhau n a, tóm l i là m t m t n m, ch u c thì s n, không ch u c...”

“Ch ị ng có gì là không ch u c c !”. Tr n T m ti p l i nói: “Coi nh ị cô Lí t o c h i cho b n mình, b n mình good good study, day day up! Hai a mình cùng thi tr ị ng ị h c i m! T ị không tin lúc ó h còn qu n c!”.

“ c! Th ị thì ba a t s làm c u h th c cho các c u, giúp truy n gi y, nh n h tin, che gi u cho các c u, quy t không cho k ch c nh ý!”. Tri u Di p v vai Tr n T m nói.

“Thôi ị ông! Đáng ng ị nh ông mà còn h th c à? C ng l m ch là con qu già thôi! Nhìn ông gian l m, s m mu n gì c ng l bí m t c a anh em thôi, ch c ch n t ch c không tin t ị ng ông c! ị úng không Gia M t?”. Tr n T m y c u ta ra, c i nói.

B trêu, Lâm Gia M t c ng b t c i, Tri u Di p k p ch t u Tr n T m vào cánh tay mình c i ch i: “Hê! Ông l i b t u cao h ng r i úng không? Không bu n n a h ? Không òi s ng òi ch t n a à? Ph ị ng H i, h t n m nay c u c ng ị ng m x a gì n h n n a, á cho h n bì t tay!”.

“T ị không ùa v i các c u n a”. Ph ị ng H i không tâm n nh ng l i ùa gi n c a b n h mà ng d y nói: “T v tr c ây, nh cô giáo mà nhìn th y thì không c âu”.

Rõ ràng là Tr n T m không v c cùng cô n a, Lâm Gia M t bèn ng d y nói: “T v cùng c u nhé?”.

“Không c n âu, ng l li u quá, các c u c ch i i”. Ph ị ng H i l c u, qua ngã r , chi c bóng l loi c a cô ã m t hút.

5

Tr n T m không th ị ng r ng, l n quay ng ị i ó, l i phân cách c cu c s ng c a c u v i Ph ị ng H i.

Sau ó Ph ị ng H i b gia ình theo dõi r t nghiêm ng t, sau khi bà T Y n Tân và ông Ph ị ng Ki n Châu cãi nhau, tranh giành k ch li t, ông Ph ị ng Ki n Châu ành ph i mi n c ng ng ý Ph ị ng H i v s ng v i m trong n m l p 12. Hàng ngày Ph ị ng H i u c m lái xe lái ô tô a ón úng gi , m c dù nói là ng ị trong xe ô tô nh p kh u, nh ng c m giác ch ị ng khác gì ph m nhân b theo dõi. Trong phòng Ph ị ng H i không có ti vi, i n tho i, máy

tính, bà T Y n Tân ch ỳ chu n b ỏ cho cô m t chi c gi ị ng có m cao su t ti n và m t chi c bàn h c r ị ng. N u mu n gi ị trí thì trong phòng có dàn âm thanh lo i x n, t t c các a CD u là nh ị ng ca khúc n i ti ị ng c a th gi ị và nh c nh . Ngoài ra, bà T Y n Tân còn giao cho cô giúp vi c ph trách n u n sáng và n t i cho cô, thành ph n các ch t dinh d ị ng c d a theo sách v , hàng ngày còn ph i u ị ng thu c b ỏ và s a ong chúa t ị. Sau ó cô c ị và nói v i t ị r ị ng, xét v ch ỳ , có th coi cô là tù nhân cao c p.

Còn tr ị ng, Ph ị ng H ị và Tr n T m c ị ng không nói chuy n gì v i nhau, th i gian u hai a còn lén lút ra sau khu l p h c b c thang g p nhau m t lát, nh ị ng lúc nào c ị ng th p tha th p th m, không dám ị ng lâu. Sau ó vì nhà tr ị ng phát hi n ra có h c sinh hút thu c ó, li n b t l i ị ó l i b ị ng dây thép. Chính vì th b n h ấ m t i m nh t cu i cùng có th g p nhau.

T nhiên l i b nh v y, Tr n T m c m th y không quen, c u ch ị có, oán trách có, nh ị ng c ị ng không th thay ị c c c d i n, cu i cùng c ị ng ph i ch u. May mà c u còn c t do h n Ph ị ng H ị, sau khi tan h c còn t t p c v i ám Ki u Nhiên. ị ng th i, c u liên h v i Ph ị ng H ị ít h n nên d nhiên s liên h nhi u h n v i ám ị ng H ị B ị ng, Ngô ình ình mà không c u ph i gi u gi m n a, c nhóm ấ quay l i v i cu c s ị ng thân m t nh tr c kia. H n n a do b chuy n này kích thích, úng là c u ấ h c hành ch m ch h n, kì thi tháng th hai c ị ng th ba c a l p, c cô giáo và ba m khen ị ng i, cu c s ị ng c ị ng không n n i t .

Còn Ph ị ng H ị l i khác, cu c s ị ng c a cô ình nhà ch ị ng khác gì b giam l ị ng, n tr ị ng thì l p t nhiên A v n ít con gái, v i tính cách c a cô l i càng khó k t giao v i b n bè, th nh tho ị ng sang tìm Lâm Gia M t i v sinh, n c m tr a cùng, c ị ng ch c m i m y phút, th i gian còn l i g n nh cô không nói gì, l i bi n thành ng ị l ị ng l , l loi, chìm ngh m nh h i m i vào c p ba.

Trong lòng cô l i càng kh s h n, th i gian ó Ph ị ng H ị th ị ng xuyên m t ị ng , k c có ị ng c c ị ng ng không ngon, u óc u u mình mình. H n n a cô th ị ng xuyên nh Tr n T m, nh m t cách iên cu ị ng, nh l i chuy n ngày x a, oán c u ang làm gì, có nh mình hay không, còn lo không bi t c u có i ch i v i Ngô ình ình hay cô b n nào khác hay không. Có lúc cô còn ngh n m i kh n ng x u, ví d cu i cùng Tr n T m b r i cô, cô s ị ng ra m i phiên b n h c u, mãi cho n khi không ch u n i au kh , n c m t giàn gi a m i thôi. Cô th ị ng xuyên tranh th lúc bà T Y n Tân lên t ị ng, ch y ra phòng khách gi ị i n tho i n nhà Tr n T m, cô không dám lên t ị ng, nghe th y Tr n T m “a lô” li n v i vàng cúp máy. Ph ị ng H ị t m a mai r ị ng, th i gian ó cô b nh ho n n m c ó, m t âm t i t ị ng n ng i c ị ng khi n cô v i b t c ph n nào n i lòng, n u i n tho i b n thì cô l i càng s h ị h n.

Ph ng H i gi cánh tay lên tr c m t tôi và nói r ng h i ó cô g y vô cùng, c tay ch có m t l p da m ng, nhìn rõ m ch máu và x ng c tay, h n n a hai bên mai còn xu t h i n tóc tr ng, úng là a tình b c c u.

Tôi nhìn vào cánh tay hi n c ng không y n c a cô, không tìm c bèn ngoái ul i.

Lúc u tôi t ng r ng Ph ng H i thích Tr n T m h n Tr n T m thích cô, ít nh t là qua s nh y c m và qua nh ng suy ngh c a Ph ng H i sau ó có th th y m i tình này khi n cô b t n th ng nhi u h n. Nh ng sau ó tôi hi u r ng, có l ây không ph i là v n ít hay nhi u, mà là v n u quan tâm ít hay nhi u. Tr n T m c ng r t thích Ph ng H i, nh ng c u còn có th ch i v i ám ng H i B ng, còn có th sáng tác nh c, ch i àn guitar, ch i bóng, c sách, t t p b n bè. Còn cu c s ng c a Ph ng H i không có nh ng i u ó, ám b n duy nh t ch i thân l i chung v i Tr n T m nên m i s chú ý c a cô g n nh u d n vào c u, th m chí n m c không th ki m soát. ây có l c ng là c i m chung c a tình yêu trong tu i ó, không hi u m c , c ng không có ti n thoái, ch d c h t tình c m ra yêu h t mình mà thôi.

H i ó còn r t ít ng i nh c n t tr m c m, tôi cho r ng tình tr ng c a Ph ng H i giai o n ó g n nh là tr m c m. Ch có i u nh ng ng i xung quanh cô không phát hi n ra i u này, c ng không bi t mà thôi. Chính vì v y, t nhiên tôi c m th y lo thay cho cô h i ó, trong tr ng thái y u u i, suy s p nh v y, cô không c quan tâm, yêu th ng, cu i cùng ã b ng n l a c a tu i thanh xuân t cháy, thiêu r i.

C nh th n t n mùa ông n m 2000, cu i cùng b n h m i c g n nhau. Không ph i là cái nhìn nhau m du i, c ng không ph i là cái d ng l i ng n ng i i l t qua nhau nh hai ng i xa l , mà t a vào nhau m t cách th c s .

M c dù Ph ng H i luôn coi th ng, h th p mình, nh ng Tr n T m c ng không t do t t i nh cô ng , c u c ng nh cô, chú ý n cô, ch có i u không có nhi u suy ngh chi ti t nh cô mà thôi. Th nên hôm ó v a n tr ng, c u ã ý n s c m t nh t nh t c a Ph ng H i.

b o v ôi m t và công b ng trong vi c s p x p ch ng i, ch ng i c a h c sinh trong l p c d ch chuy n sang ph i, m i tu n m t t . Tu n ó ch ng i c a Ph ng H i sát t ng, trong gi h c, cô ch t a vào t ng và g c m t xu ng, h t gi c ng không nhúc nhích, u c ng ch ng bu n ng ng lên. Tr n T m ng i sau theo dõi t u n cu i, c u r t mu n bi t ã x y ra chuy n gì, nh ng kh n i l i không th b c lên nói chuy n. B n bè khác trong l p h c ng không ai n h i, coi nh không nhìn th y, b m c cô n m co ro trong góc.

C th n t n tr a, th y Ph ng H i không có ý nh ng d y n c m, cu i cùng Tr n T m không th ch u c n a bèn b c n, y nh vai Ph ng H i h i: “Sao v y?”.

M t lát sau Ph ng H i m i ng ng u lên m t cách khó kh n, môi cô v n còn nguyên v t c n, ánh m t li c vào Tr n T m, u tiên là s ng l i, sau ó m i gi t n y mình nói: “Sao c u l i lên ây? Mau v i! Lát n a cô Lí n y...”.

“T h i c u y, c u sao v y?”. Tr n T m ng t l i cô, c g ng h th p gi ng h i.

“Không sao... au b ng thôi...”. Ph ng H i nói lí nhí, không tìm c l i cau ch t mày.

“ au b ng mà không nói gì? Ch u ng c bu i sáng r i! i b nh vi n khám thôi!”. Tr n T m li n b c n kéo cô.

Ph ng H i v i g t c u ra nói: “Không ph i au b ng bình th ng au, không c n au, c u v ch ngay i!”.

“ au n n c này còn s gì n a? Sao c u ch ng bi t phân bi t ph i trái úng sai gì c !”. Tr n T m không thèm m x a n nh ng i u cô nói mà kéo Ph ng H i ra kh i l p.

V a ra n c a b nh li ng p Hà Sa i l y c m v , Hà Sa s ng s t nhìn hai a r i nói: “Sao hai c u...”.

“Xin ngh v i cô Lí h b n t nhé! Ph ng H i b au b ng, t a c u y n b nh vi n! Quay v t s l y gi y ch ng nh n c a bác s !”. Tr n T m ch y ra ngoài mà không ngoái u nhìn l i.

Ph ng H i không còn s c gi ng co v i c u n a, cô c ng không mu n tranh cãi, m y ánh m t, m y câu h i th m c a Tr n T m ban nãy khi n tim cô th t l i, suýt n a thì b t khóc. N i m c tích t bao ngày và c n au cùng dâng trào, ng i trên khung xe p c a Tr n T m, Ph ng H i v n r i n c m t.

“ au l m à? M t lát là n b n vi n Hi p Hòa thôi, c ch u nhé!”. Tr n T m nghe th y Ph ng H i khóc, m t tay c m ghi ông, m t tay ôm ch t cô nói.

“C u có nh t không?”. Ph ng H i n c n h i.

“C u h i linh tinh gì v y! D nhiên là nh r i!”. Tr n Tr m nói: “T i xe p n khu C Long m y l n li n! Ông b o v khu nhà m c u ghê l m, không có ng i d n vào nên kiên quy t không cho t vào! .

“Th t h ?”.

“ ! M y hôm tr c có tuy t, t còn vi t tên c u ngoài t ng n a! C u không nhìn th y à?”.

“Không th y... nh ng t r t nh c u!”.

“T bi t. Nh ng cú i n tho i không tên g i n nhà t u là c u g i úng không? Sau ó t s m t phát hi n, sau khi c u cúp máy t còn c m máy nói m t h i, nào là X b ng m y, gia t c là bao nhiêu, c u th y t có nhanh trí không?”.

Nghe th y Tr n T m k nh ng chuy n này, cu i cùng Ph ị ng H i ã yên tâm h n, thoát kh i c tâm tr ng lo l ng, s h ị h i và tuy t v ng, n c m t nh t nhòa trong m t cô.

“T không g p c c u, c ng không bi t c u ngh gì? M c u t t v i t nh v y, nh ng l i quay sang nói v i ba t nh ng l i nh th , s quá! Nh c u c ng ngh nh v y thì sao? N u c u không kiên trì thì t bi t làm th nào? T vô cùng s h ị h i...”.

“Làm sao có th nh th c! Thôi m c k h , ng khóc n a, c u y u t nh v y, s p thành Lâm i Ng c r i! C u có bi t không, v a n ấ c u lên xe t , t gi t n y mình, ng i nh b ng, c u n u ng ki u gì v y?”. Tr n T m cúi u, ghé sát vào nói.

“Không n c...” Ph ị ng H i l c u, v a nói v a khóc.

“Còn khóc n a à, m t tèm lem h t y!”. Tr n T m kh t kh t m i, l y tay che m t Ph ị ng H i nói: “Có au l m không? Th t hát cho c u nghe m t bài nhé! Chính là bài t hát trong bu i n quán Ong B n R n tr c, bài này t t sáng tác, nói th t là l n ó t r t b c, ki p này không mu n hát cho c u nghe n a, nh ng nhìn th y dáng v c a c u khi không c chuy n trò v i t l i th y th ng. Ph ị ng H i, bài hát này v n là vi t t ng c u, c u nh nhé, ch t ng c u mà thôi, nghe nhé”.

Tr n T m kh hát bài N m tháng v i v ấ v i giai i u: “Gi a tháng ngày l ng l , chúng ta ã h a v i nhau bao nhiêu i u, bao nhiêu n m sau, li u chúng ta v n s bên nhau mà không h nu i t i c” trong ti t tr i âm u tuy t b t u r i. D ng nh trong lúc ó, h i th nh nhàng ph vào lòng bàn tay và nh ng gi t n c m t nóng h i chính là cái m áp nh t trong thành ph .

6

 n b nh vì n Tr n T m m i bi t Ph ị ng H i không ph i b ng ru t mà là au b ng kinh, c u i x p hàng l y s ph khoa tr c ánh m t s ng s t c a các cô y tá. H i ó b n h c ng không hi u khám ph khoa là khám gì và có gì là không n, nh ng c ng loáng thoáng bi t r ng c ng không hay l m.

Hai a cúi u b c vào phòng khám ph khoa, Tr n T m v a điều Ph ị ng H i vào trong m t b c thì bác s ị ng i trong li n quát c u.

“ ị y! C u vào ị đây làm gì!”. Bác s ch vào Tr n T m h ị.

“Cháu ?”. Tr n T m li n tr l i: “Cháu vào xem b n y khám b nh!”.

“H , gi này vào gi i quy t c gì?. Nét m t bác s l r ị v coi th ị ng: “ ị ra ị! àn ông không c vào phòng khám ph khoa!”.

M t Tr n T m b ị ng lên, tiu ngh u quay u ị ra.

Ph ị ng H i ị ng ị ng ngừng ị ng i xu ị ng, bác s gi s khám b nh ra h ị: “M i 18 tu ị, m c ị ng ph c, ch c v n còn ang ị h c ị úng không? Các cháu b h c n ị đây, cô giáo không nói gì à?”.

“B n cháu xin ngh r ị , cháu n khám b nh...”. Ph ị ng H i nói nh .

“ , th thì cháu ph ị ngh thêm vài ngày n a y”. V bác s li n c ị v ị v khinh m i tr i h ị: “Nói ị, b làm sao?”.

“Cháu b hành kinh... au b ị ng ”.

“H ?”. Bác s ị ng ị ng lên v ị v s ị ng s t.

“Vâng, au c bu ị sáng, au d n d p t ị ng c n”. Ph ị ng H i nói ti p: “Bác cho cháu thu c gi m au nhé”.

“ au b ị ng kinh u ị ng thu c gi m au sao c! Cháu còn ít tu ị nh v y, ị ng i l i g y, không c u ị ng thu c gi m au lung tung ị u. M y hôm nay có b l nh không? Có n kem gì ó không?”.

t nhiên bác s t ra nh nhàn h n ị, h ị c n k cách n u ị ng, sinh ho t c a Ph ị ng H i, kê n thu c và gi y ngh m cho cô.

“Bác kê cho cháu ít c ị ích m u, ngoài ra còn có thêm m t h p Kh ị Phu Lan n a. N u au quá thì u ị ng Kh ị Phu Lan, nh ị ng t t nh t ch u ị ng m t l n, có th ị gian t i khám l i, k i m tra xem có v n ị g n a không”. Bác s v a a n thu c cho cô v a nói.

Ph ị ng H i c m n bác s , ang nh ị ng d y thì bác s l i nói: “L n sau n u au thì t t nh t ị ng b n trai a n”.

Ph ị ng H i ị ng ị ng quá v i g t u, r i phòng khám nh ị ng i ch y tr n.

Tr n T m s m m t ị ng ngoài c a ị, nhìn th y Ph ị ng H i i ra v i b c n h ị: “Th nào? Không sao ch ?”.

“Không sao, cho ít thu c”. Ph ị ng H i c ị ng tránh c u ra xa m t chút và nói.

“Sao bà bác s n nói ki u gì th nh ! V v n th t!”. Tr n T m ngoái u l i li c m t cái và nói.

“T i b n mình, không nên b h c, m i ng i hi u l m”. Ph ng H i gi i thích.

“Th có b nh không khám à? u óc b n h en t i quá! Làm sao b n mình có th ...”.

ang nói t nhiên Tr n T m li n b ng m t, Ph ng H i ng bên c nh c ng b ng m t. Hai a u c m nh n c ánh m t thi u thi n c m c a m i ng i xung quanh, lúc i ra, b t giác i cách nhau ra m t o n.

Thu c r t t, Ph ng H i và Tr n T m móc ra h t ti n mà v n thi u m y t , trong lúc c hai ang r u r thì t nhiên b v m nh ng sau m t cái, hai a ngoái u l i, m ng r khi nhìn th y Ki u Nhiên ang ng sau l ng.

“Sao ông l i n ây?”. Tr n T m ôm ch t c u nói: “B h c n xin gi y báo m úng không!”.

Ki u Nhiên s ng ng i ra m t lát r i c i nói: “Tôi phát hi n ra c u thông minh tuy t v i! Hai c u n ây làm gì! V kh ng b ã trôi qua âu?”.

“T m t nên c u y a t i khám b nh”. Ph ng H i tr l i v i v ng ng ngùng.

“À úng r i! Ông n úng lúc quá! B n t ang thi u 6 t , mau cho vay i!”. Tr n T m xòe tay ra nói.

“Sao v y? Bác s b o sao?”. Ki u Nhiên v i móc ti n ra, nhìn s c m t nh t nh t c a Ph ng H i h i.

“Không có gì nghiêm tr ng c , bác s cho ít thu c”. Ph ng H i l y thu c, v i nhét vào túi nói.

“Các c u ã xin ngh ch a? C th i n ây h ? V n nói th nào v i cô Lí?”. Ki u Nhiên th c m c.

“T b o Hà Sa nói h v i cô Lí ch không nói tr c ti p v i cô”. Tr n T m cau mày nói: “Mà i khám b nh th t, cô y nói gì c ch !”.

“Không ph i hai a c u ang là nhân v t trung tâm ó sao? Ph i h t s c chú ý ch !”. Ki u Nhiên c i nói: “Hay là th này, v c u c nói là hai a mình a Ph ng H i n b nh vi n khám b nh, nh th s hay h n!”.

“Ki u Nhiên nhanh trí th t! úng là anh em có khác! R t hào hi p! Hôm nào m i ông n th t xiên!”. Tr n T m hào h ng ôm l y c Ki u Nhiên, Ph ng H i ng bên c nh m m c i c m kích.

Sau khi v n tr ng, úng là ám Tr n T m l i b cô Lí g i lên v n phòng, nh ng may mà b n h có c gi y ngh m và hóa n mua thu c, còn có Ki u Nhiên i cùng, th nên cô c ng không nói gì nhi u. Dù sao thì g n ây thành tích h c t p c a Tr n T m ti n b r r t, hai a c ng không gây ra chuy n gì quá tr n, nói m nh quá gây s c ép l n c ng không hay cho l m. Cô ch nghiê m túc nh c nh l n sau t t nh t ph i báo v i cô m t ti ng, không nên m ình là tr ng h p c bi tr i cho b n h v .

Trong kì thi cu i kì c a mùa ông n m ó, cu i cùng Ph ng H i ã l t c vào top 10 c a l p, còn Tr n T m c ng v n gi c v trí th ba, th t . K t qu này khi n m i ng i u vui, b n h thì kh i ph i nói r i, cô giáo, ph huynh c ng thay nhau bi u đ ng. L nh c m c a hai a tr c ó c ng ã c n i l ng h n, th nh tho ng Ph ng H i và Tr n T m c ng nói chuy n c v i nhau m y câu tr ng.

Ngày thi i h c ngày càng n g n, h c sinh c ng l a ch n nhi u cách khác nhau i m t. Có m t s ã b cu c t lâu, ví d Tri u Di p, c u không th t p trung h c hành c, th là c d a vào gi i th ng c a mình ch ti n c . Chính vì v y c u khá lêu l ng trong n m l p 12, th ng xuyên nhìn th y c u ch y ngoài hành lang, ch i ùa v i nhóm b n c ng không ch u h c hành ch m ch , ng m t tí là kéo m t c u ch i “ng i bay” - m y a khênh m t m c tiêu b h i lên r i kéo hai chân ra và âm th ng vào cây hay c a gì ó, Tr n T m và Ki u Nhiên u b b n h cho “bay” m y l n.

Còn m t t p khác là cho dù h c th nào c ng ch h c n m t m c nào ó, gi thành tích bình th ng, không cao không th p. Lâm Gia M t n m trong s này, cô c ng không m c vi n vông nào là công trình tr ng i m toàn qu c 211, mà ch mong ch n c ngành t t t p hai là c. Chính vì v y cô ã gi cu n i n nguy n v ng t lâu, l a ch n các tr ng t p hai B c Kinh và m t s tr ng tính khác, nh ng u cách tr ng H xa tít t p.

Còn l i là t p nh Tr n T m và Ph ng H i, c m u c m c h c, sáng d y nghe b ng, t i gi i , v vi t h t cu n này n cu n khác, trên thi d ình N l n gi y note, bút , bút vàng, bút xanh ánh d u nh ng i u c n chú ý, sách còn s c s h n c tranh nh, t t c ch vì mong c t chân vào tr ng i h c t p u. Và t p này th ng ph i i m t v i s c ép l n nh t, bài v nhi u, trong lòng l i tr ng tr i, chính vì v y càng mong mu n có b n khác gi i chia s tình c m. M c dù nhóm giáo viên l p 12 ng u là cô Lí ra s c tr n áp, nh ng v n có không ít h c sinh có ng i yêu. H không h n là th c s ng ng m nhau, c ng không ph i mu n n v i nhau m t th i gian dài, mà ch y u là vì mu n tìm m t ng i chia s .

úng th i i m này, l p h ã tr i qua ngày Valentine. H i ó ngày l tình nhân c a ph ng Tây ã r t th nh hành Trung Qu c, cho dù có b ng m

ng c ngày thi i h c hay gi y thông báo tuy n sinh c a các tr ng dán ngoài hành lang c ng không th sánh v i ngày l ăng m n m cúng này c.

Mùa ông, Ph ng H i nhà m , theo l i bà T Y n Tân nói là cu i cùng ông Ph ng Ki n Châu ã c khai thông, v mi n Nam làm n, nghe nói tình hình r t l c quan. Th nên Ph ng H i luôn ph i s ng trong môi tr ng cách bi t v i th gi i bên ngoài do m c ô t o d ng lên, tr c ó cô c ng không có s chu n b gì cho ngày l này, n tr ng nghe th y b n bè trêu ùa nhau m i s c nh ra ngày Valentine. Không ít b n gái ã dày công chu n b socola, t ng ng i mình quý m n, ho c t ng b n thân cho có không khí. Ph ng H i c ng mu n t ng socola cho Tr n T m, nh ng l i b c vì không k p i mua, th là bèn sang tìm Lâm Gia M t h i.

n c a l p B, Ph ng H i nhìn th y Lâm Gia M t ang c m trong tay m t túi socola phát cho m i ng i, nhìn th y Ph ng H i, cô li n c i và v y tay: “Mau lên, mau lên! L i ây n socola tình yêu c a t”.

Ph ng H i li n l i g n xem, trong tay Lâm Gia M t là túi socola Dove, trên bàn còn có m t túi bóng không n a, xem ra là ã phân phát xong.

“Sao c u mua nhi u th ?”. Ph ng H i s ng s th i.

“T âu có gi ng c u, có i t ng c nh! T ang khao t t c các b n còn c thân, n u không các c u c h ng ngày Valentine ng t ngào, b n t ng ngoài nhìn bu n ch t i c! áng l socola c a t ch t ng nh ng ng i ch a có ng i yêu, nh ng vì tr ng h p c a c u c bi t, thôi, nh t hai thanh n i! Lâm Gia M t li n gi túi ra tr c m t Ph ng H i r i h i nh : “Cái c u t ng Tr n T m âu? N u không ti n thì t a h cho”.

“T ... t v n ch a mua”. Ph ng H i cúi u xu ng nói: “T quên khu y m t...”.

“Sao l i th c?”. Lâm Gia M t s ng s th i: “Ngày này mà c u còn quên c à! Th t úng là h c nhi u quá u óc lú l n h tr i!”.

“Th nên t m i n tìm c u, hay c u i mua cùng t nhé?”. Ph ng H i li n kéo cô l i.

“ i âu mua c ch ? Ch c d i c ng tin h t s ch r i!”. Lâm Gia M t l m l m nói.

“Th làm th nào bây gi ?”. Ph ng H i r u r h i.

“Hay là c u l y t m m t thanh c a t r i a cho Tr n T m, coi nh là xin hoa t ng ph t, ng nào thì c ng ch có ý ó. Bên trong l p gi y thi c c a thanh socola u có m t câu danh ngôn v tình yêu gì ó, thôi dùng t m v y!”.

“Thôi c ng c! C m n c u nhé!”. Ph ng H i vui v nói.

“Khách sáo gì ch , c u ph i ch n c n th n ỹ! Câu danh ngôn bên trong không ph i t t c ầ u là hay, ch ng may ch n ph i câu không hay thì t ấ không ch u trách nhi m ầ u!”.

Lâm Gia M t ầ h t s ầ socola còn l i ra bàn, Ph ầ ng H i nhìn ngó ch m chú m t h i r i m i r t r ề c m thanh màu vàng lên, cô ngh ầ b ầ ng, ch c nh ầ ng câu danh ngôn tình yêu dù không hay thì ch c c ầ ng không ầ n n i nào.

Ph ầ ng H i v a i v ầ thì g p Tr n T m ầ hành lang, ch c ầ i u bên c nh c u còn có m t ầ ng ầ i, nhìn nh ầ h c sinh c p hai, ầ ng cùng v i b n thân nh ầ t m t h p socola r t ầ p vào tay Tr n T m. Tr n T m c ầ ng nhìn th y Ph ầ ng H i, p a p úng không ch u nh n. Hai cô bé b ầ n l i th i c m h p socola v , lúc i qua ch Ph ầ ng H i, chi c n ầ trên u r t n i b t, Ph ầ ng H i n m ch t thanh socola nh ầ trong tay mình, không nói gì v i Tr n T m mà i th ầ ng vào l p.

Trong l p m y c u b n ầ ng ng i nói chuy n tr ầ c bàn Tr n T m, bên trên có bày m y h p socola, b n h v a bóc v a l a l i m , nào là c a Pháp, Th y S , socola tr ầ ng, socola nhân r ầ u, v a l a v a tr ầ u nhau. Tr n T m b ầ c n cho h t s ầ socola ó cho b n h , c u tiu ngh u nhìn Ph ầ ng H i ầ ng ng i hàng tr ầ c, còn Ph ầ ng H i thì không c ầ bu n ng ng ầ u lên. Cô th y h i bu n, bu n thay cho thanh socola nh ầ ó trong túi mình.

Tr ầ c khi vào gi ầ th d c, Tr n T m li n ầ a m t ra hi u cho Ph ầ ng H i, b o cô ầ ng xu ng sân v i. ầ i b n bè trong l p xu ng h t r i, Tr n T m m i ch t c a l i, b ầ c n ch Ph ầ ng H i c i c i và x ầ tay ra: “Socola c a t ầ u?”.

“Không có”. Ph ầ ng H i th ầ tr l i.

“Nói d i! T ầ bi t ch c ch n c u có! Ngoan ngoãn n p ra i!”. Tr n T m ghé sát vào, ranh mãnh nói.

“Không có th t mà, t ầ không có th i gian i mua”. Ph ầ ng H i quay ầ u i, v n không ầ m x a ầ n c u.

“Mau ầ a cho t ! N u không t l c ầ y!”.

Tr n T m li n s ầ vào túi áo cô, Ph ầ ng H i v i tránh ra r i nói: “ ầ ng ầ u n a! c n th n không cô giáo l i nhìn th y qua c a s ầ ng sau ầ y! T ầ a ngay ầ y!”.

Tr n T m li n bu ầ ng tay ra, Ph ầ ng H i t t m ầ c t ầ túi áo ra thanh socola ầ m m và h i bi n d ầ ng ó và dúi cho c u nói: “C a c u ó, không ph i c a Pháp, c ầ ng không ph i c a Th y S , t ầ xin c a Gia M t”.

“T bi t là ch c ch n c u có mà!”. Tr n T m bóc l p gi y b c ra thành hai m nh r i nhét thanh socola vào mi ng nói: “C a Pháp hay Th y S thì t u không n, ch n c a c u thôi!”.

“Có ai c m c u âu, c u c vi c n ch s gì”. M c dù mi ng nói nh v y, nh ng s c m t Ph ng H i nhìn t i t n h n h n ban nãy, mi ng còn c i c i.

“S c u gi n mà!”. Tr n T m li n ném gi y k o v phía thùng rác, m t m u gi y r i vào thùng, m u còn l i r i ra ngoài.

“ y! ng v t v i! Gia M t b o trong ó còn có m t câu danh ngôn tình yêu n a!”. Ph ng H i v i ng n c u l i.

“Sao c u không nói s m! D i t v n còn m t n a... !”. Tr n T m nh t m u gi y d i t lên r i m ra.

“C u ch ng ý gì c ! T ph i ch n mãi y!”. Ph ng H i chu môi lên nói: “Xem xem bên trong vi t cái gì?”.

“Sai r i không sao c ...”. Tr n T m c.

“Ti p theo th nào?”.

“H t, n a kia ném vào thùng r i. Thôi ng tìm n a, thùng rác b n l m!”.

“Sai r i không sao c là sao...”. Ph ng H i cau mày l i, không th ngh ra c n a câu còn l i là gì.

“Th mà c ng g i là danh ngôn tình yêu? Haizz! Còn không b ng t vi t!”. Tr n T m ném m u gi y b c còn l i vào luôn thùng rác.

“ i i! T s l m!”. Ph ng H i kéo c u r i a m t nhìn c a s ng sau v i v lol ng.

“T mu n th m c u m t cái”. Tr n T m không nhúc nhích, nhìn lên môi cô nói.

“C u iên à?”. Ph ng H i b ng m t, tr n m t nói.

“Ra ch này, góc này là góc ch t, tr c sau u không nhìn th y!”. Tr n T m kéo rèm c a l i, ng g n t ng v y tay g i Ph ng H i.

Ph ng H i ng n ng b c n, Tr n T m li n cúi u xu ng hôn nh lên môi cô.

“ ây là quà t t ng c u trong ngày Valentine”. Tr n T m thì th m.

Ph ng H i ng i ngừng y c u ra r i ra c a l p ngó, không th y cô giáo m i v i ch y ra, tr c khi ra ngoài, cô nói nh v i Tr n T m: “C m n c u”.

Tr n T m s tay lên môi mình và nhìn cô c i.

Ph ị ng H ị nói sau khi cô và Tr n T m chia tay nhau, cô ấ t ị ng mua r t nhi u socola c a Dove, cô ch ị mu n xem m nh gi y b c còn l ị ghi g ị. Sau ó cu ị cùng cô ấ tìm c, câu ó là th này: Sai r ị không sao c , th c s không sao c .

Ph ị ng H ị nói lúc c m t gi y b c ó cô vô cùng ị ng ị ngác, c m th y d ị ng nh n m ó s ph n ấ an bài sau này hai a s chia tay. Còn tôi l ị c m th y câu ó r t hay, n u h u nhìn th y trong ngày Valentine ó, ph ị ch ị ng có th y ị n lòng s m v nhau, tha th cho con ị ng mà h ấ ị nh m sau này, tha th cho ị u nu ị t ị c mà nh ị ng n m tháng tu ị tr c a h ấ l ị.

7

Kì thi th th nh t, th hai ấ n, kh ị 12 th c s b c vào giai o n quy t l ị t nh t, v c b n gi phút này h c sinh c ng u ấ nh hình, k t qu thi th v a c công b , ai thi c tr ị ng nào, các th y cô u ấ bi t s s . M ị th y cô u phân tích tình hình ị m s c a l p mình, các m c ị m c g ch chân xanh xanh , d ị ng nh h c sinh c ng c chia thành nhi u trình khác nhau.

Thành tích c a Tr n T m và Ph ị ng H ị u ị ng t p u, so v ị c qu n c ng là ị ng u, vào tr ị ng ị m ch c không có v n g ị. u tháng sáu t ch c tuy n sinh công viên a àn, ba m c a hai a u ị, u mu n tìm hi u thêm m t s thông tin ị n nguy n v ng. không nh h ị ng n v ị c ôn thi, Tr n T m và Ph ị ng H ị u không ị theo, l n này cu ị cùng thì hai a c ng ấ có m t chút th ị gian t do tuy t ị, ph huynh bàn b c nguy n v ng công viên, hai a bàn b c nguy n v ng qua ị n tho ị.

“T th y ngành máy tính khá n, không ph ị báo chí nói thi u nh t là sinh viên t t nghi p ngành IT ó sao? Khoa c a tr ị ng L n l m!”. Tr n T m k p ị ng nghe gi a u vai và c m, tay ôm cu n Th ị ng kê m c ị m tuy n sinh c a các tr ị ng B c Kinh và nói.

“Trang m y?”. Ph ị ng H ị c ị ng ang c m cu n sách ó: “H ! ít nh t ph ị h n 590 ị m! y là ngành ang hot các tr ị ng ang ị m!”.

“T th y c ị ng không n n ị, ki u g ị c ị ng hay h n nh ị ng ngành nh công ngh sinh h c! ị m cao nh v y không bi t là h c cái g ị!”.

“C u th y ngành công ngh môi tr ị ng th nào? Vài n m g n ây v n b o v môi tr ị ng ngày c coi tr ị ng, không ph ị cô Thôi còn b o b n mình chu n b m t bài lu n v b o v môi tr ị ng ó sao?”.

“C ng c, th thì chuyên ngành u tiên c a nguy n v ng m t b n mình ch n là máy tính, chuyên ngành th hai là công nghệ môi trường nhé”.

“Th nguy n v ng hai thì sao?”.

“ i h c X B c Kinh! Tr ng chuyên v t nh ng h c sinh r t nguy n v ng m t! H n n a nguy n v ng hai c ng không quan trọng n a, v c b n n u không c nguy n v ng m t thì r i xu ng m c i m th hai r i, tr phi ph c từng s phân công ra h c t nh khác, th c ng ch ng bi t là s i âu!”.

“ ! Th m c i m th hai thì sao? B n mình ng kí tr ng qu n lí gì ó nhé, m t b o h c ti n t , b o hi m gì ó c ng t t l m, r i còn có c cái ngành chuyên viên gì ó, t th y nh ng ng i ó u c làm trong ngân hàng”.

“ ! T còn mu n h c c ngành MBA n a! Ho c là qu n lí tài v gì ó, t t nghi p làm giám c doanh nghi p, nghe ã th y ham r i!”.

“Nguy n v ng m t c a m c i m th hai s ng kí tr ng W nhé! Chuyên ngành m t là MBA, nguy n v ng th hai qu n lí tài v , nguy n v ng th ba k toán, c u th y có c không?”.

“ , ng nào thì hai a mình ng kí g n nh nhau, chuyên ngành b n, chuyên ngành n m gi a có th vì t gì ó khác nhau m t chút, ph n tr c thì ph i gi ng nhau!”. Tr n T m g p sách vào nói.

“T ch s lúc ó cô Lí l i phát hi n ra...”. Ph ng H i lo l ng nói.

“ n gi này ch c ch n ch ng sao âu! i n nguy n v ng b n mình âu có th i n linh tinh c, u là c n c vào tình hình th c t c a mình i n ch , ph huynh c ng ph i ng ý, th nên cô s không nói b n gì c b n mình âu!”.

“Cu i cùng b n mình có c cùng nhau không?”. Ph ng H i có v không tin t ng l m, c ng h n thi i h c là cô l i th y c ng th ng.

“Ch c ch n không có v n gì âu! C u th ng h mà xem bình th ng b n mình c ng ch chênh nhau n m, sáu i m, u r i vào m t m c i m mà, ch c n phát huy bình th ng, không th không cùng nhau c!”. Tr n T m nói v i gi ng ch c n ch, th c ra trong lòng c u c ng không dám ch c l m, nh ng rõ ràng Ph ng H i c ng không chia s c gì, cô càng lo l ng h n c u, chính vì th c u ch có th ra s c thuy t ph c hai ng i, ch c ch n là có th .

Cu i cùng nguy n v ng mà hai a i n v n l ch nhau m t chút v chuyên ngành, ba m hai a d a vào nh ng ngành mà mình có h ng thú làm xu t phát i m, nh ng nói th c là h i ó h c sinh l p 12 c ng ch ng có gì g i là h ng thú, s thích g n nh không c quan tâm, h u h t m i ng i không dùng chí h ng ích th c c a mình quy t nh t ng lai mà v n ng trên góc xin vi c sau này quy t nh. Bi t làm th nào, ng i Trung Qu c ông nh v y,

bu c ph i coi tr ng n n t ng kinh t coi tr ng t i n l ị ng tr c, sau ó m i có th xem xét phát tri n ki n trúc th ị ng t ị ng. ấ y là tình hình c b n c a t n c trong giai o n u xã h ị ch ngh a, nh ng v n chính tr b t bu c ph i quan tâm, t t c m i ng ị ã thu c lâu lâu t nh t i l n, n bây gi c ng v n l nh h ị c m t cách sâu s c.

Nh ng may mà nhìn t trên xu ng d ị tr ng mà h ị ng kí thi u trùng nhau, n u phát huy bình th ị ng, cùng l m là không cùng chuyên ngành, nh ng v n b o m c là h c cùng tr ng.

Sau ó không lâu, c kh i 12 trong qu n b t u bình ch n h c sinh ba t t c a qu n, m i l p gi i thi u hai h c sinh, sau ó c kh i s b phi u cho t ị ng ng c viên c a t ị ng l p, cu i cùng s l y b n ng ị. Danh hi u này không ch là ni m vinh d , mà còn có th c c ng 20 ị m cho ị m thi ị h c, là m t u th c c l n. M c dù Tr n T m không c làm l p tr ị ng l p A, nh ng vì tr c ó c u u có ch c v trong h ị h c sinh và oàn tr ng, t c không ít thành tích xu t s c, c ng v i l ị gi i thi u c a cô H u, th nên c b nhi m làm bí th oàn l p A. L n này c u c ng c a vào danh sách ng c viên, khi l p A b phi u, c u ã b cho mình m t phi u, m c dù không h p v i tiêu chu n làm ng ị ph i khiêm t n, th n tr ng c a Trung Qu c, nh ng lúc này ấ y Tr n T m c ng không quan tâm gì nhi u n a.

Ai ng lúc c phi u, Tr n T m b t ị ng phát hi n ra r ng hóa ra mình r t c lòng m i ng ị, th y các t phi u, t nào c ng có tên mình, nh ng c u l i không sao vui lên c. C u th m ngh ng nh c 100% phi u thì t t c m i ng ị u bi t c u b phi u cho mình, nh th s ng i bi t bao. Trong lúc c u ang r u r thì t nhiên có m t phi u không có tên c u, Tr n T m không h bu n bã mà l i hào h ng h n lên, cu i cùng v i s phi u c a l p ch thi u m t, 234 phi u trong kh i, Tr n T m ã c c ng thêm 20 ị m.

Tr n T m k chuy n này cho Tri u Di p và Ki u Nhiên, hai a u r a c u s hên, ng ị không b phi u cho c u ó l i cho c u cái thang xu ng n c, l i không k c cho ng ị khác, ch c ch n trong lòng s r t m c. Tr n T m vô cùng c ý, ra s c c m n ng ị n c danh ã giúp c u m t vi c r t l n, m c dù cu i cùng không oán c ra ng ị ó là ai, nh ng th c s c u không h tâm.

Ng ị khá tâm n chuy n này là Ph ị ng H ị, cô th y th p th m không yên vì kho ng cách 20 ị m này gi a h .

Hai tu n tr c khi n “ba ngày en t ị”, tr ng ã cho h c sinh ngh h c, cho h c sinh giai o n cu i cùng t ôn, nh th s giúp h c sinh b sung cho mình nh ng ki n th c còn tr ng h n, hàng ngày ch s p x p cho giáo viên gi i áp nh ng th c m c tr ng. Ngày cu i cùng tr ng, b u không khí toát lên m t v u bu n, cô giáo nào c ng chúc h t c thành tích t t, m i t i t h c u tr thành gi giao l u cu i cùng gi a giáo viên và h c sinh, m i l n chuông

reo u dùng ti ng v tay c m n công lao d y d c a th y cô. B n bè chào t m bi t nhau và khích l nhau, có ng ị vi t l u bút, có ng ị l y ra nh t p th m i ng ị kí tên ra ng sau, có ng ị c i c áo ng ph c ra b n bè và th y cô vi t vài l i lên ó.

Bu i tr a, ám Ph ị ng H ị ã ng ị n v i nhau, c n m v a qua, b n h không t t p g i v i nhau, t v a lên l p 12 có i n v i nhau m t l n, lúc ra v thì g p các cô giáo kh i 12 v a ra kh i quán n bên c nh. Và th là cô giáo l p nào l i tìm trò l p ó, cô khoác vai trò, v a i v a d n dò trò. Và khi h g p g nhau l n n a, ã là ngày cu i cùng c a th i c p ba. M c dù m y a v n nói c i rôm r , nh ng trong lòng u c m th y h th ng.

M y a ng ị v i nhau d i m t cái cây l n sân sau c a tr ị ng, a nào c ng nhìn v n tr ị ng vô cùng quen thu c nh ng s p ph i chia tay, n i ã ghi d u bao n c i và n c m t, n i bu n lúc chia tay tràn ng p trong lòng.

“L p 10 b n mình ã xe ây úng không? H ị ó t và Ph ị ng H ị tan h c cùng v nhà! C u c ng t th t! Vào h c h n m t tháng mà không nói câu nào v i t , làm t c th ng quá!”. Tri u Di p ch vào m t bãi t tr ị ng nói.

“C u còn nói n a à! C u còn l a t là nhà c u c Ngo i!”. Ph ị ng H ị c i nói.

“ úng v y! Nh th mà còn không l t c vào m t xanh c a c u, gã Tr n T m nhanh chân chi m tr c!”. Tri u Di p gi v th dài nói.

“Không s tr m l y, ch s tr m có ý ! Không bi t Tr n T m có ý v i Ph ị ng H ị t bao gi !”. Lâm Gia M t ti p l i: “Ni m m c c a bao cô gái tr ị ng F ã b ch m d t t ó!”.

“ úng v y! u tiên rõ ràng là Ki u Nhiên và Ph ị ng H ị thân v i nhau h n, t nh h i ó hai a c u th ng xuyên làm bài t p cùng nhau!”. Tri u Di p g t u nói.

Ph ị ng H ị h i m t lên, Ki u Nhiên bèn nói: “Thôi i! T và Ph ị ng H ị có tình b n cách m ng v i trong sáng nh t! Các c u ph i nói là Ph ị ng H ị ã gi i c u cho t t c các ch em tr ị ng F, n u không s có bao nhiêu cô b gã Tr n T m làm l d i hoa!”.

“Hê, không nói chuy n v i m y ng ị n a, m y ng ị v n ch a th y chán úng không!”. Tr n T m tr n m t nói: “ ng h b hình nh huy hoàng c a t , có ai không bi t t ã l p công l n cho tr ị ng F! Th hai tu n nào t ch ng kéo c ? Giúp ng ị già tr em u có t tham gia úng không? NATO t n công i s quán Trung Qu c t c ng ị bi u tình úng không? 50 n m Qu c khánh, Ma Cao tr v v i Trung Qu c, chào ón th k m i t u c ng hi n s c mình. Cúp Nike t b th ng nh mà v n tham gia và giành ch c vô ch úng không?”

Cu c s ng c a t th i c p ba có th t ng k t b ng m t ch , tuy t! Hai ch r t tuy t! Ba ch vô cùng tuy t! B n ch tuy t không th chê!”.

“Thôi i! Ch a g p ng ị nào chai m t nh ng ị này! C u t ng mình là lãnh o qu c gia à! Làm nh vi c gì c ng có c u y!”. Lâm Gia M t l m Tr n T m m t cái m ng.

“Gia M t, c u g m nh ! U ng cái công t coi c u là b n thân nh t quá, trong lúc c u chán i nh t t ã khích l c u, trong lúc c u thành công nh t t ã nh h ng cho c u! úng là k vong ân ph ngh a, b a c m u tiên c u n tr ng F khi m i chuy n tr ng là do t tranh cho c u!” Tr n T m gi b au n nói.

“Nói linh tinh! Rõ ràng là t và Gia M t chia nhau!”. Ph ng H i c i v ch tr n Tr n T m.

“C u là b n gái t th t h ... lúc nào c ng ch bênh ng ị khác!”. Tr n T m x m t nói.

“Nh ng nói th t là t c m th y s l a ch n sáng su t nh t trong ki p này là n tr ng F, i u may m n nh t là c quen các c u!”. Lâm Gia M t giang tay ra nói l n.

“T c ng v y!”. Tr n T m c ng gi cao tay lên kéo cô nói.

“T c ng th !”. Ph ng H i túm ch t tay Tr n T m.

“T c ng th !”. Ki u Nhiên l p t c n m ch t tay Ph ng H i.

“T c ng th !”. Tri u Di p n m ch t Ki u Nhiên, n m a thành m t hàng th ng.

“ y!”. M t lát sau, Tri u Di p l y vai huých lên m t nói: “T th y b n mình nh th này r t ng , nh ng không hi u sao t l i mu n khóc m i ch t ch !”.

“Ghét quá, c u ng g i lên n a!”. Lâm Gia M t s t s t nói.

“T th c s ch mu n n m tay nhau nh th này, mãi mãi không bao gi chia tay”. Ki u Nhiên nh m m t l i nói.

“B n mình mãi mãi không bao gi xa nhau! Không ai có th chia tách c b n mình! T không tin n a, th gian s có b a ti c không bao gi tàn, m y a b n mình s không th tàn c!”. Tr n T m nói l n.

“B n mình l i cái gì ó tr ng làm k ni m i, c a riêng n m a mình thôi!”. Gi ng Ph ng H i h i l c i.

“ ! Kh c tên m y a mình lên cây nhé!”. Tri u Di p ng i th p xu ng d i g c cây và nói: “Kh c ây nhé, m i ng ị s khó phát hi n! Sau này quay l i b n mình c ng d tìm!”.

M y a u không ph n ị gì, chúng l n l t l y chìa khóa kh c tên mình lên cây. M y cái tên li n sát vào nhau, t a nh l n lên cùng nhau v y, cu i cùng Tr n T m kh c lên dòng ch này: “Chúng tôi mãi mãi không bao gi xa nhau, 6-2001”.

Lúc k n ây, Ph ị ng H i m m c i r t h nh phúc, tôi nhìn n c i c a cô mà trong lòng vô cùng ng ị ng m b n h . Tôi ngh cho dù sau này m i ng ị trong b n h có cu c s ng nh th nào, dù chân tr i góc bi n hay m i ng ị m t ph ị ng, nh ng con ch ó u ã kh c thay cho h nh ng tình c m chân thành c a nh ng n m tháng ó, có l sau này cu c s ng s có r t nhi u i thay, nh ng đ ị g c cây ó, các chàng trai cô gái m i m y tu i nh h ã c ghi kh c v nh h ng, tu i tr t ó không bao gi già nua.

8

Tháng b y nóng n c, ba ngày thi ị h c ô ng tr i không th ị ng tình, đ ị ng nh cho m i ng ị có m t n t ng th t sâu s c v n m ó, th i ti t v n vô cùng ng t ng t, không h có đ u hi u mát m .

Chi c quát ị n c trên u v a kêu o o v a ch m rãi t o gió, xung quanh có m t s thí sinh h i m p, không ch u c bèn a kh n lên lau m hôi, Ph ị ng H i nhìn nh ng bài thi n a quen thu c, n a xa l trên thi và mím ch t môi l i.

Nh ng ngày v a qua cô th ị ng xuyên n th vi n B c Kinh ôn thi, t chín gi sáng n chín gi t i. Gi a ch ng Tr n T m có i tìm cô m y l n, bu i tr a hai a cùng n nhà n c a th vi n mua c m, 6 t /su t, m t món th t, m t món rau, tranh th lúc n c m nói chuy n, i chi u công th c gì ó. Có lúc h c ng ị loanh quanh trong th vi n, ngh ch máy tính chuyên dùng tra c u sách, ho c oán ng ị th m y ng ị bàn th m y trong phòng c ang chu n b thi gì.

Tr n T m n không lâu, sau khi c u ra v , Ph ị ng H i c m th y vô cùng h ng h t, hành lang th vi n có dãy c a kính, qua ó cô có th nhìn th y bóng Tr n T m ra v , c u m i m i t p xe, cu i cùng m t hút tr c m t cô. Sau ó Ph ị ng H i u o i quay v bàn, ti p t c làm các thi không bao gi có th làm h t.

Ngày 6-7, Tr n T m không v i v , hai a ng ị tr c b c á t ng m t c a th vi n nói chuy n.

“C u th y c ng th ng không?”. Ph ị ng H i h i.

“H i h i...”. Tr n T m ng n ng nói: “C m th y không th i gian, nh ng l i mu n thi s m cho xong. Còn c u?”.

“T c ng v y”. Ph ng H i cúi u xu ng: “Nh ng t ã có g ng h t s c r ỉ”.

“Th thì c r ỉ”. Tr n T m kh vu t tóc cô nói: “C u bi t t lo nh t i u gì không? T s b n mình không vào c m t tr ng... Tr ng L i m cao nh v y, có lúc t ngh hay là b n mình thi tr ng W cho xong chuy n!”.

Trái tim Ph ng H i gi t th t m t cái, hai bàn tay v n vào nhau, Tr n T m nói trúng n i s hã i trong lòng cô, sau ó hai a l i nói chuy n linh tinh m t h i, tr c khi ra v , Tr n T m ôm ch t Ph ng H i, ghé sát vào tai cô nói: “Ph ng H i, c u nh nhé, b n mình còn ph i h c b n n m i h c cùng nhau n a! Th nên nh t nh c u ph i c g ng thi cho t t, nh ch a?”.

“ ... c u c ng th nhé!”. Ph ng H i g c u vào lòng Tr n T m và g t u, trên ng c c u ng l i m t v t n c m t.

êm hôm ó cô l i m t ng , ch c c ng ch ng c hai ba ti ng ng h , không bi t do c ng th ng hay vì sao, lúc thì m v thi i h c, lúc l i m v Tr n T m, g n nh là ng không ngon gì c. i u này nh h ng tr c ti p n s phát huy c a cô trong ngày thi hôm sau, ngày u tiên còn , n khi ngày hôm sau m t ng ti p, v i m t tâm tr ng b n ch n b t an, cô l i càng thi khó kh n h n.

R i cô l i cùng a i m thi v i Tr n T m và Tri u Di p, v a thi xong Tri u Di p li n h i Tr n T m áp án, nghe th y con s khác h n v i mình, Ph ng H i th y chán h n. Tr n T m ã nh n ra v khác th ng c a cô, nh ng h i cô, cô ch nói là không sao. Tr c gi thi bu i chi u, Ph ng H i li n kéo Tr n T m l i, c g ng kim ch không khóc và nói c u c lên nhé, nh t nh ph i thi c vào tr ng L. D n d n Tr n T m ã c m nh n ra c v n , có l Ph ng H i ã t t ng sau c u, n u bây gi c u ti p t c ti n b c thì ch c ch n hai ng i s xa nhau.

T tr c n nay v t lí là môn t c a Tr n T m, nh ng hôm ó khi làm n câu cu i cùng, c u li n ng n ng . thi này v c b n c u u làm c, n u không có gì b t tr c thì ít nh t c 120 i m, còn bình th ng Ph ng H i h c v t lí không t t l m, cùng l m c 100 i m. C ng v i 20 i m u tiên c a Tr n T m, kho ng cách gi a h ph i trên 40 i m, thi i h c mà cách nhau 40 i m thì có th cách nhau m i b y, m i tám tr ng, Tr n T m ngh khá lâu, cu i cùng v n tr ng bài ó không làm.

Th c ra lúc chuông reo, Tr n T m c ng th y h i h i h n, dù gì thì ây c ng là k t qu c a m i hai n m èn sách, liên quan n c cu c i sau này, ai mà bi t li u có vì bài này mà thay i c cu c i hay không. Nh ng khi ra kh i phòng thi, nhìn th y khuôn m t bu n bã c a Ph ng H i, Tr n T m l i th y yên tâm, c u c m th y t hào vì ã hi sinh cho tình yêu, lúc ó c u v n ch a bi t rõ cu c i c a mình trong t ng lai quan tr ng hay Ph ng H i quan tr ng h n,

trong lòng c u ch c ch n là nh nhau, vì th c u c m th y áng ph i làm nh v y.

Tri u Di p l i ch y t i i chi u áp án, Tr n T m c ng tr l i theo k t qu bài mình ã làm, nh ng khi h i n bài cu i cùng c u li n ng c ng , vì không làm nên không bi t áp án.

“8 kg”. Tr n T m nói i m t con s .

“8 kg? Làm gì có? T h i bài cu i cùng y, không ph i công mà l c kéo F t o ra ó sao?”. Tri u Di p nh c l i cho c u nh .

“ , à à, 1 kJ”. Tr n T m áp b a.

Ph ng H i nhìn c u v i v th c m c, Tri u Di p tr n m t lên nói: “Ông ùa t à? Không th nh nh th c! Không nói chuy n v i ông n a, ch c ch n ông c ng không làm c!”.

“M i ông làm c thôi! Ông mà làm c thì m t tr i m c ng Tây, không không, ph i ng Nam m i úng, tối t thôi không quay quanh m t tr i n a mà t quay!”. Tr n T m p tay xu ng ng i Tri u Di p nói.

Tri u Di p tay Tr n T m r i c i h i Ph ng H i: “C u v ngay sao?”.

“ , m t ang i u ngõ”. Ph ng H i c t th d thi vào túi r i ch ra c ng nói.

“Haizz, có xe a ón s ng th t! Con Lexus c a m c u nhìn b c th t!”. Tri u Di p th dài nói: “Ngày mai thi xong c u ng v v i, b n mình i n chúc m ng thi xong nhé! T i t s g i i n cho Ki u Nhiên b o ngày mai c u y báo v i Gia M t, hai c u y cùng i m thi tr ng D mà. B n mình n ng Qu n tôm cay nhé!”.

“ , v t s b o m t ”. Ph ng H i g t u nói: “Tr n T m, ngày mai c g ng thi t t nhé”.

“C u yên tâm, b n mình gi ng nhau thôi”. Câu tr l i c a Tr n T m khi n t nhiên Ph ng H i l i th y c m ng.

11 gi 30 ngày 9-7, sau khi chuông reo, d ng nh c B c Kinh u có c m giác kì thi quan tr ng ã k t thúc. Thành hay b i u ã không th thay i, ch còn cách là ch i m t th i gian m i bi t ai là anh hùng. Ra kh i phòng thi s c m nh n c r t nhi u tâm tr ng khác nhau, có ng i không tìm ch c, hào h ng nói m i chuy n, có ng i bu n bã, chán n n th m chí là khóc, có ng i ném h t sách v , bút, th c vào thùng rác, c ng có ng i xé gi y ghi tên và s báo danh c a mình dính trên bàn ra và c t i c n th n. Cho dù là niên i nào, nh ng kì thi nh th nà u có th coi là nh ng v bi k ch, hài k ch c a cu c i con ng i.

Lúc ra kh i c ng, Ph ng H i nhìn th y Tr n T m và Tri u Di p ã l y xe xong và ang i cô. Lúc ó Tr n T m ang nói chuy n, Tri u Di p ch ra ng sau, Tr n T m ngo nh ul i và n m t n c i r t t i, c u r a s c v y tay và v lên khung xe p c a mình. Ph ng H i nói lúc ó cô có c m giác nh mu n khóc, nh ng cô không khóc, mà ch y ngay v phía Tr n T m, ch y v n i có ánh n ng r c r nh t trong trái tim cô.

B n h ã g p nhau c ng tr ng F, v a n Lâm Gia M t li n kéo ngay Ph ng H i, hào h ng nói: “Cu i cùng thì ã thi xong! Cha m i, sao n bây gi t l i c m th y không th c t tí nào c !”.

“ ! V y là coi nh b n mình ã t t nghi p r i y!”. Ph ng H i g t u nói.

“Không ph i coi nh mà là th c s ”. Tri u Di p ti p l i nói: “K t n m l p 12 - khi tuyên th tr thành ng i l n là b n mình ã có quy n công dân r i, c ng s p 20 r i. K t hôm b n mình kh c tên lên cây là b n mình ã bye bye tr ng F r i. B n mình ã thi xong t lúc này r i. Các anh ch em, b n mình có th b t u cu c chinh chi n m i - n ng Qu ch ?”.

“ i thôi i thôi!”. Tr n T m khua tay nói: “Hôm nay ch c ch n ph i n m t b a th t ã”.

M y a n ng Qu , ng i xúm quanh nhau. Tri u Di p li n g i luôn 20 con tôm cay, h i ó B c Kinh r t chu ng n món này, 2 t /con, ngon mà l i r , c ng Qu u là các quán bán tôm cay. Ngày 9-7 n m ngoái, khu v c này là m nh tr i riêng c a món l u cay, v n hóa m th c c ng gi ng tâm tr ng con ng i, luôn luôn có s thay i.

“Tri u Di p, ông n ít thôi! Ông xem xem ch ông có bao nhiêu v h ? ng có n tham nh thê!”. Tr n T m gõ a xu ng tay Tri u Di p.

“ âu có, Gia M t c ng b v ch tôi mà!”. Tri u Di p v i g t sang ch Lâm Gia M t.

“Thôi i! Tôi n tôi ch tôi ch ! Ai làm nh ông!”. Lâm Gia M t y c u ta ra nói.

“Thôi i bà, ó là vì tôi s ru i nó u vào, bà không th y có m y con c bay qua bay l i à!”. Tri u Di p khua a nói.

“Sao tôi không nhìn th y nh , ch th y c u loanh quanh ó thôi!”. Ki u Nhiên c i nói.

“Hê! Tôi nói mà ông không tin à! Tôi s g p cho ông m t con!”. Tri u Di p nói v i v r t tr nh tr ng.

“C u còn g p c ru i h ?”. Ph ng H i s ng s th i.

“Ch sao! Bàn tay vô hình c a t ầu có ph i luy n công c c ầu!”. Tri u Di p b t ch c i u b c a Ph ng Th Ng c⁽¹⁾ nói.

“Ông b c phét gi i th t ỳ! Tôi còn có bàn chân vô hình n a!”. Tr n T m á Tri u Di p m t cái.

“Co ngay b vó c a ông vào i! C ng vì hôm nay v a thi xong nên tôi m i h t nguyên khí, tôi mà thò tay ra th này...”. Tri u Di p c m a lên ra s c g p vào không khí r i b t ch t kêu l n: “Coi này, coi này! Th y ch a! ầy không ph i là m i thì là gì! M.ki p! ầy c coi là th i kh c l ch s , các c u hãy ghi nh ầy!”

úng là ôi a c a Tri u Di p g p úng c m t con ru i th t, ám Ph ng H i li n xúm l i xem, a nào c ng vô cùng s ng s t, u nói úng là Tri u Di p cao tay th t. Nh ng khi c u ta ang cao h ng b c phét lên t n trên mây, ôi a buông ra, con ru i r i ngay xu ng n a a tôm cay còn l i, c b n ang n ào b ng im b t, u tiên là m t cùng r i t do v i xác con ru i, sau ó tr n tr ng nhìn Tri u Di p.

Tri u Di p gi a lên s ng ng i ra trong hai giây r i b t ch t quay ra g i l n: “Ch i! Th c n c a c a hàng ch có ru i! Th này là th nào! Có nh gi v sinh không y?”.

Nhân viên ph c v v i ch y n, v a c i v a xin l i r i rít r i i mi n phí cho h m t a m i. Tri u Di p hùng h n trách c ng i ta, khi n Tr n T m và Ki u Nhiên u không nén c c i. n khi ch nhân viên i r i, Tr n T m li n ch vào m i c u ta nói: “Ông g m th t ỳ! Ch thích c nh i! i xe bus ch c hay tr n vé l m nh ?”.

“Ông không thích nh i thì lát n a ông ng n n a! Tôi coi ầy là nhà hàng chúc m ng th ng l i thi c cho b n mình!”. Tri u Di p l c u nói.

“Th thì g i thêm n i!” Ph ng H i c i nói.

“Không c n, v n là ch b n h có ru i, ầy là do Tri u Di p ch g p băng qu mà g p c thôi, có khi trong b p v n còn y con ch a g p c, b n mình c ng không có gì là quá áng ầu! H n n a c u t ng b n h ph i bù l ? Còn lâu! Ch có i u là l ẩ ít i m t chút thôi!”. Lâm Gia M t nói: “Tr n T m, l p b n mình mà liên hoan thì ng t bàn ầy, t th y u bên kia có quán n H Nam còn c, r ng rãi, v sinh”.

“ , ngày mai t và Ki u Nhiên s i xem, c không Ki u Nhiên, c u không có vi c gì ch ?”. Tr n T m quay u sang h i Ki u Nhi n, còn Ki u Nhiên hình nh không nghe th y l i c u, th n th nhìn chi c a tr c m t.

“Hê! Có nghe th y không? Thi c nhi u nên t u h a nh p ma à?”. Tr n T m huých m nh Ki u Nhiên m t cái nói.

“ , ok”. Ki u Nhiên tr v v i th c t i nói.

“Có ph i c u ang ngh nên báo cáo thành tích v i ba m c u th nào không? Ba m c u ang Anh nh ? Không qu n c c u, thi tr t c ng ch ng sao”. Tri u Di p v vai Ki u Nhiên nói.

“Ba m c u ch a v n c à?”. Lâm Gia M t tr n m t tròn xoe h i: “Th hôm nào b n mình n nhà Ki u Nhiên ch i m t êm i! ng nào thì nhà c u y c ng không có ng i, b n mình tán phét, ánh bài c không?”.

“Ý t ng hay ó... Ki u Nhiên, th có c không?”. Tri u Di p hào h ng h i.

“D nhiên là ok r i! Nhà t luôn m c a ón chào chác c u! M t hai ngày t i nhé, các c u ch n ngày i?”. Ki u Nhiên dang tay ra nói.

“Không c âu... ch c ch n ba m t u không ng ý...”. Ph ng H i nói nh .

“Không sao, c u c nói là n nhà t , t s che gi u cho c u!”. Lâm Gia M t nói.

“ úng v y! T tr c t i tay b n mình ch a bao gi c tho i mái th này, tranh th lúc ch a có i m, ch i m t b a cho th t ã”. Tr n T m nói: “C u c nói v i ba m c u là n nhà Gia M t, ch c không có v n gì âu”.

“ , t th xem!”. Ph ng H i g t u nói.

“Thôi c th nhé! Quy t nh vào ngày l p mình liên hoan, tranh th cho s m, nh mang theo c, liên hoan xong n th ng nhà Ki u Nhiên luôn!”. Tri u Di p v bàn nói l n.

“OK! Ngày 21 m i có i m, b n mình ph i tranh th l i d ng th i gian này, c ng có th ra ngo i ô ch i! M i ng i b o d c Dã Tam, Linh S n u p l m!”. Lâm Gia M t v tay nói.

“No v n ! Ph i lên k ho ch h t i”. Ki u Nhiên c i nói.

C ám c i nói r t rôm r , tr thành góc n ào nh t trong quán n ó, th c khách bên c nh u a m t nhìn sang, h không bi t r ng, th c ra s não nhi t, n ào ch là kh i u cho s tàn cu c, i v i m y a tr này, ngày chia tay ã n g n.

9

Ngày 13-7, d i s d n d t c a cô H u, l p c c a Ph ng H i t ch c liên hoan. Tr n T m và Ki u Nhiên ã t bàn nhà hàng H Nam ó, t ng trên

t ng d ị, gi a có m t có m t thang máy. B n h t bàn n t ng hai, m t bàn có chín ng ị, trong phòng có ti vi, có th hát karaoke.

T t c m i ng ị u t p trung c ng tr ng vào lúc b n gi chi u r i cùng n nhà hàng. Lúc g n b n gi , v c b n m i ng ị ã n , qu n áo m c r t s c s , c ị nói rôm r , không còn c ng th ng, c ch nh tr c khi thi. Cô H u m c m t chi c váy màu h ng ph n, nhìn r t n ng ng, h i han b n h ng kí nguy n v ng gì. Tr n T m m u ng ị, th y ã ông bèn b o m i ng ị p xe n nhà hàng. Cô H u không ị xe, ám con trai u tranh nhau ch cô, Tr n T m li n c ị nói: “Cô ng ị xe em ị , l p tr ng ch cô ch nhi m là chuy n kh i ph i bàn cãi, ch có ị u xe em không có yên sau, cô ng ị t m lên khung v y!”

“Thôi ị c u! Xe c a c u chuyên ch ng ị khác thì ph ị! Tôi không dám can thi p âu!”. Cô H u li c v phía Ph ng H i, bình th ng Tr n T m m m d o nh k o, nghe th y v y li n ng c ng luôn, ám con trai ng bên c nh u hòa vào trêu theo.

Ph ng H i ng ng quá li n n p sau l ng Lâm Gia M t, kéo áo cô nói: “Gia M t, hôm nay c u ch t nhé!”.

“Lúc này l i nh n tôi h ? Thôi c, lên xe ị!”. Lâm Gia M t ch c cô hai câu r i v vào yên sau nói.

oàn ng ị hùng d ng p xe v phía nhà hàng, b n m ị chi c xe p n i uôi nhau nhìn c ng r t r m r . ám con trai kéo chuông d p ng, ám con gái ị sau, cô H u ng ị sau xe Ki u Nhiên, liên t c nh c b n h ị c n th n, không nên ùa ngh ch.

n nhà hàng, c ám li n lên th ng t ng hai, n ã t s n t tr c, ị m t lúc n ã c a lên. ám con trai hò la òi g i ít bia chúc cô H u.

Cô H u tay ch ng n nh, ch vào t ng a nói: “ tr ng nhìn nh c u non, n gi th y anh nào c ng có máu m t c , ch c c ng ã nhi u l n u ng tr m r u r i ây! Bậy gì l h t chân t ng r i nhé!”.

“B n em m ị tám tu ị, thành ng ị l n h t r i cô ! Cô ã c t n m t ch ng ki n bu ị tuyên th c a chúng em, u ng ít bia có gì âu cô! Hôm nay c l p không ai c gi v là th non n a nhé! Con trai rót y c c! Con gái không u ng c thì u ng n a c c!”. Tri u Di p ng lên gh khua tay hét: “Ch ị! Cho b n em hai kết bia nhé!”.

n ào m t h i lâu, g n nh t t c m i ng ị u c rót bia, cô H u nâng c c ng d y nói: “Cô mu n phát bi u vài câu! Tr c h t là chúc m ng các em ã t t nghi p, chúc cho t t c các em có m t trong ngày hôm nay u thi c vào tr ng ị h c mà mình m c!”.

Tr n T m d n u, m i ng ị v tay r t nhi t li t.

“ ỹ! Th ị có ngh a là sao! M i l n hi u tr ị ng phát bi u các em li n v tay! ng t ị ng tôi không bi t th ị có ngh a là gì! Không cho tôi nói thì tôi không nói n a!”. Cô H u c ị nói.

“ ầu có chuy n ó c cô! L n này t i em v tay r t chân tình mà!”. Tr n T m v ị gi ị thích, b n bè u hòa vào cùng c u.

Cô H u li n nói ti p: “Các em là khóa h c sinh cô ch ị nhi m u tiên sau khi t t nghi p, nói th t là xét trên m t góc nào ó thì cô không làm tròn trách nhi m c a m t giáo viên ch ị nhi m, dù gì c ng v n còn m t s ị m ch a th o. Nh ị ng các em u ã ón nh n cô b ng m t thái r t thân thi n, trên l p chúng ta là cô trò, ngoài chúng ta là b n bè. Hi n t i cô v n còn nh ị ngày nhà giáo các em ã g p chim gi y t ng cô, liên hoan v n ngh ón n m m i hát cùng cô, trong ngày h i thao cùng v bi u ng cùng cô. Ba n m qua c theo chân các em, cô th c s r t vui, cô c m th y các em u là con c a cô, u r t có chí ti n th . Có l sau này cô s còn d y nhi u h c sinh n a, nh ị ng cô cam oan r ng, cho dù nhi u n bao nhiêu cô v n nh ị tên c a t ng em trong l p ta. Và cô c ng mong các em ng quên cô, k c sau này vào ị h c, ho c ị làm, n u có v n gì khó kh n, các em c ng u có th quay v tìm cô! Thôi không nói n a, ta c n c c thôi!”.

M t cô H u h i n t, cô ng a c u ng h t c c bia, b n bè ng ị d ị u th y c m ng, c l p u v tay r t nhi t tình.

Tr n T m li n ng d y nói: “B n mình không th ị cô H u u ng m t mình c, ng ị nào c c ch a y thì rút y vào! Ng ị nào y r ị thì c n luôn ị! C n nào!”.

M i ng ị u nâng c c lên, gõ l ch c ch vào chi c bàn kín, ngày c Ph ị ng H i - ng ị bình th ị ng r t ít nói và c ng không u ng c bia r u c ng ã u ng h t s bia trong c c, nhi u cô b n m t c ng n t.

Cô H u li n nhìn ám h c sinh ang ch c khóc, kh t kh t m i r ị nói: “Có ph ị t i cô mùi m n quá không? Ch c s p u i k p trình c a Nghệ Bình⁽²⁾ r ị nh ? Các em ng có r u r nh th , hôm nay ph ị n u ng th t vui vào!”.

“ úng v y ó!”. Tri u Di p lau m t, ng d y nói: “ n là do Tr n T m và Ki u Nhiên g ị! Ch c ch n toàn nh ị ng món mà hai c u y thích n! B n mình không th ị b n h h i c, ai thích n gì thì mau vào cu c thôi! T th y Tr n T m g p m y mi ng món chân giò h m r ị!”.

B n bè u c ị lên, Tr n T m và Ki u nhiên ng d y ném gi y n v phá ị Tri u Di p. M i ng ị u c m a lên, không khí ã sôi ng h n, c l p nói l i chuy n vui trong m y n m v a qua, r u vào l i ra, càng nói càng h ng. ám con trai l n l t chúc bia nhau, Tr n T m là l p tr ị ng nên c ng b h

chúc nhĩ u, con gái c ng c ng i u ng c b n ng ra s c v i b n h . Lâm Gia M t i u ng ua v i ảm con trai, Ph ng H i c ng b ép u ng hai c c, u óc u u minh minh, tay c ng run run.

Tri u Di p ng h m i ng i cùng hát, sau khi r u bia qua N tu n, ảm con trai không còn r t r n a, ra s c gi t micro gào hát. Sau ó karaoke ả bi n thành dàn ng ca, con trai con gái cùng hát nh ng bài mà h v n hát trong m y n m qua. Lúc thì gi m chân gào lên “có ph i n n m 18 tu i, tôi s khóc vì tình yêu”; lúc l i hát, “tôi là chú chim non nho nh , mu n bay th t cao nh ng không th bay cao”; lúc thì hát “t t c là t i anh, t nhiên em lòng yêu em, khi n em vô cùng th a m n v i c m giác c yêu”; lúc l i gào “hãy tha th cho tình yêu vô t c a anh trong ki p này, c ng s có ngày s v p ng ả”; lúc thì hát “anh s n sàng ch p nh n s th c a em, anh ch p nh n và quên h n”; lúc l i gào “b n thân song hành cùng nhau su t cu c i, nh ng ngày tháng ó không bao gi quay l i n a...”.

Khi hát n câu “t i sao em n anh au kh ” Tri u Di p ả khóc. Khi con trai c a l p u v a ôm nhau, v a l c l v a hát “t i sao ph i nói l i chia tay, t i sao không th c bên nhau”, t t c m i ng i u khóc.

Ph ng H i và Lâm Gia M t d a vào nhau, ng i trên gh v a khóc v a nhìn ảm con trai ng xa. Môn Linh Th o ng i bàn bên c nh, t nhiên xách m t chai bia lo ng cho ng i t i và ng i xu ng tr c m t Ph ng H i, nhìn ch m ch m vào cô nói: “Ph ng H i, b n mình ph i u ng v i nhau m t c c ch ?”.

Lâm Gia M t c ng có c nghe chút ít v chuy n c a Môn Linh Th o và Ph ng H i ngày tr c, th y cô b n ng không v ng nh v y, s l i nói gì n ng l i, v i ng n l i: “Còn u ng gì n a! C u nhìn Ph ng H i ó, s p nhìn m t hóa hai r i!”.

“T v n nh n ra mà! Ti u Th o, b n mình ph i u ng v i nhau m t c c!”.

Ph ng H i ngà ngà say g t Lâm Gia M t ra, ghé sát vào nói.

“ ”. Môn Linh Th o li n b t c i, cô c m c c c a Ph ng H i, rót bia tràn ra ngoài nh ng v n không ch u d ng tay, Lâm Gia M t li n ng n l i nói: “Thôi thôi, u ng t ng tr ng là c r i”.

“Không c! U ng là ph i u ng c c c!”.

Môn Linh Th o l c u nói: “Ph ng H i c u có bi t t i sao không? M t là vì h i u b n mình thân v i nhau nh v y, h i ó t c ng r t quan tâm n c u, coi c u là b n thân...”.

“T bi t, t bi t mà, b n mình u ng i!”.

Ph ng H i nâng c c lên u ng m t h i h t s ch.

Môn Linh Th o c ng không n hà, u ng c h t luôn c c bia, Lâm Gia M t càng nhìn càng s t m t, v i g i Hà Sa ang ng i bên c nh giúp, tách hai ng i này ra.

“Và còn m t nguyên nhân n a mà t ch a bao gi nói v i c u. Nh ng hôm nay t bu c ph i nói ra, t thích Tr n T m vô cùng. Nh ng mãi mãi t không bao gi có th nói ra i u này, th nên t ành ph i nói v i c u. H i u t không ch i v i các c u n a không ph i vì ghét c u mà là vì b n c u bên nhau, t th y r t bu n. T là ng ị u tiên trong l p mình bi t chuy n c a hai a c u, có ph i c u v n t ng r ng dòng ch trên b ng ó là do t vi t úng không? T nói cho c u bi t nhé, không ph i là t vi t, th t s không ph i... Tr c hôm ó tan h c, Hà Sa quên sách l p, c u y ph i quay l i l y, nh ng l i nhìn th y Tr n T m vi t hàng ch ó lên b ng b ng tay trái, úng v y, chính là do c u y t tay vi t. C u y s c u không ch u yêu c u y nên không t th o n! C u b o c u y ã làm nh th n v i c u thì t còn có th làm b n thân c a các c u c không? c không?”.

Môn Linh Th o v a nói v a khóc, Ph ng H i s ng s nghe cô b n k v i u bí m t n m x a, cu i cùng cô phát hi n ra r ng, hóa ra mình không quy t nh c chuy n gì, m i th u n m trong s ki m soát c a Tr n T m, c m giác này không bi t là b c mình hay bó tay n a, ch có i u trong lòng cô c ng c m th y bu n t i. Và th là cô và Môn Linh Th o li n ôm l y nhau, r u u ng vào bi n thành n c m t, n khi Lâm Gia M t và Hà Sa sang, hai a ã g n say b t t nh nhân s r i.

“Ôi, t tiên i, ã th này r i mà còn u ng!”. Lâm Gia M t dìu Ph ng H i lên nói.

“Gia M t... t không sao ầu!”. Ph ng H i lí nhí nói.

“Không sao cái ch gì!”. Lâm Gia M t cau mày nói: “ t i xin cho c u bát đ m, say kh t ra r i!”.

Ph ng H i ngh o xu ng gh , Lâm Gia M t l i giúp Hà Sa dìu Môn Linh Th o lên, cùng t cô xu ng chi c gh bên c nh. Lâm Gia M t hít m t h i r i nói: “T bi t là c u y bu n, nh ng bây gi nói gì c ng mu n r i, t nh r i thì a c u y v nhà nhé. Và còn chuy n n a là... chuy n c u v a k v i t ng nói cho ai bi t nhé?”.

Hà Sa li n g t u, nói: “ , không ph i Ti u Th o c tình gây chuy n v i Ph ng H i ầu, ch ng qua là c u y c ch quá. Lúc u t c ng th y th ng cho c u y, ghét Tr n T m và Ph ng H i l m, t bình b u h c sinh ba t t t không b phi u cho c u y. Nh ng c u nhìn Ph ng H i i, ai có b ng đ x u gì ầu, nên thôi cho qua chuy n i”.

Lâm Gia M t l i nói v i Hà Sa m y câu n a r i i sang cho Ph ng H i u ng đ m, nh ng n bàn Ph ng H i l i không th y bóng cô ầu n a.

Lâm Gia M t i r i, Ph ng H i c m th y b ng đ c n cào, cô c g ng v n gh ng đ y và i vào nhà v sinh. Ra nhà v sinh còn ph i i qua m t l i i

h p, bên c nh thông v i m t ban công nh . Ph ị ng H ị ch a bao gi u ng nhi u nh v y, cô c m th y u óc quay cu ng, lo ng cho ng m ấ m i men theo b t ị ng ra c ị n n i, v a vào thi n ị n s ch s ị nh s ị nh. Cô ch ng tay vào b n r a và súc m i ng, lúc ra n c a không th ị ng v ng c n a, u n ng tr u r i ng ấ khu u xu ng ch ị n t ị ng, cô mu n ị ng d y, nh ị ng không th ị nào s c.

Trong lúc Ph ị ng H ị còn ị ng m m ị ng thì t ị nhiên bên c nh có bàn tay a ra, ị m vai cô và kéo Ph ị ng H ị d y. Ph ị ng H ị quay m t sang nh ị n, ch th y Ki u N ị nh ị ng cau m ị c n th n ị u cô d y. Cô li n c ị n ị n: “C m n c u, t ị không say, nh ị ng không hi u sao ch ị ng có s c”.

“C u u ng v i ai mà nhi u nh v y?”. Ki u N ị nh tr ị ch.

“Ti u Th o... Ki u N ị nh c u bi t không, Ti u Th o không ph ị là ng ị x u. C u còn nh ị không? t y ng ị vi t lên b ng d ị ng ch ị ó không ph ị là c u y... mà là Tr n T m. C u y a m u q y k , không h ị n ị v i t , n u Ti u Th o không n ị thì t v n c ị ng ị ng ...”. Ph ị ng H ị d a vào ng ị Ki u N ị nh, gi ị tay lên n ị n.

Ki u N ị nh m ị m m ị không n ị n gì, c u ị u cô ra ban công ph ị ị di n r i m i quay ng ị cô l i, ị ng ị di n v i cô r t r ị h i: “Ph ị ng H ị, n u h ị u t c ị ng gi ị ng Tr n T m, vi t tên t ị và tên c u lên b ng thì c u có th ị ch t ị không?”.

Ph ị ng H ị v n ị ng nh ị n ch m chú lên m t Ki u N ị nh, cô nh ị n ch m chú c u b n ị ng ị ng tr c m t m ị nh r i t t c ị u xu ng.

Ki u N ị nh ng a u lên th ị dài m t t ị ng, không ai trong s h ị có th ị quay tr l i ngày x a, th ị nên c ị ng không th ị truy tìm câu tr l i mà c u mong m i n a.

“Ph ị ng H ị...”. Ki u N ị nh t t n m ch t vai cô: “T ị có th ị ... ị m c u m t cái c ị không?”.

B ị vai g y gu c run lên, Ph ị ng H ị có th ị c m nh n c h i m c a bàn tay ị ng n m ch t vai cô, c ị ng c m nh n c s ch ị n thành c a c u b n ị ng ị ng tr c m t m ị nh, ch ị có i u h ị ó cô r t coi tr ị ng cái g ị là trong s ị ng và lòng chung th y, th ị là cô li n l ị ra sau m t b c ị ng n, l c u n ị n: “Ki u N ị nh, t ị xin l i”.

Bàn tay t ị trên vai cô li n bu ị ng ngay ra, Ph ị ng H ị không dám ng ng u lên nh ị n vào ị i m t m ị áp ó, cô quay ng ị i, u o i tr n kh ị ban công tr ị n g p n ng ch ị u ó. Không hi u t i sao cô c m th y tìm m ị nh th t l i t ị ng h ị, b c ch ị n m m nh n, suýt thì g c xu ng. Nh ị ng cô không quay u l i, m c dù n c m t ị nh t nh ị a, m i th ị u ị tr n ị m h .

Ki u Nhiên nhìn theo cho t i khi Ph ị ng H i bi n m t tr ị c m t c u, c u b i ho i ng i xu ng ị t và b t ị u khóc. N ị c m t tu n ra nh ị su i, c u che kín m t, nh ị ng v n không tìm ị c mà n c lên. Mãi cho ị n khi c u c m th y có ng ị i ng i bên c nh mình, c u m i buông tay ra mà lòng tàn ị y hi v ng. Tuy nhiên ng ị i xu t hi n tr ị c m t c u không ph ị là cô gái v a ị ra, mà là Lâm Gia M t.

“T ị xin l i... t ị ã nghe th y h t...”. Lâm Gia M t ị a cho c u m t t ị gi y n r i nói: “T ị c m nh n ị c r ng c u thích Ph ị ng H i, nh ị ng không ng ị tình c m c a c u dành cho c u y l i sâu n ng nh ị v y...”.

“H h ... C u còn nh ị bài v n M t óa ị nh h ị ng c a t không... Th c ra h i ó t ị ã r t bi t hai ị a t ch có th có k t qu này thôi. Ch có i u n cu i cùng, t ị v n c m th y không cam tâm...”. Ki u Nhiên lau m t r i nói: “T ị ã gi kín i u bí m t n ngày cu i cùng c a th i c p ba, c u có th gi bí m t t i ph t ị c không?”.

“Ok”. Lâm Gia M t nói: “Nh ị ng c u mu n t ị gi cho c u bao nhiêu i u bí m t h ?”.

“C u nói th có ngh a là sao?”. Ki u Nhiên quay sang nhìn cô, ánh m t toát lên m t v lu ng cu ng.

“C u có th nói cho t ị bi t...”. Lâm Gia M t ng ng m t lát r i nói: “T i sao c u không i thi i h c ị c không?”.

10

Ki u Nhiên s ng s t nhìn Lâm Gia M t, sau ó s c m t l i tr ị v bình th ị ng, c ị i nói: “Gia M t, sao c u gi ng gián ị p th nh ? áng l c u không nên thi ngành kinh t mà ng kí ngành trinh thám m i úng. Sao c u l i bi t?”.

“T ị và c u cùng i m thi, m y ngày hôm ó t không g p c u, lúc ị u ã th y th c m c. V a nãy Hà Sa h i t có ph ị c u mu n ôn thi l i hay không, vì c u y cùng ị a i m thi v i c u nh ị ng không nhìn th y c u i thi. Ki u Nhiên, t không ùa ị u, c u có th nói cho t ị bi t là t i sao không?”. Lâm Gia M t s t s ng h i.

“Không ph ị ôn thi l i... mà là t ị i du h c, ba m t ị ã lo cho t ị n c r i, t sang Anh”. Ki u Nhiên bình th n nói.

“C u nói gì c ị !?”. Lâm Gia M t li n ị ng b t d y: “Sao c u không nói s m? Sao không báo cho b n t ị bi t? C u ngh th nào v y?”.

“T xin l i, nh ng th c s t không mu n nói cho các c u bi t, t ngh i t i r i s nói v i các c u sau. T không mu n m i ng i vì t mà bu n, c u có bi t không, ki p này nh ng ngày tháng h nh phúc, vui v nh t c a t là c bên các c u, t mong nh ng hình nh c l u gi trong trái tim các c u là nh ng lúc b n mình vui v nh t. K c sau này không c bên nhau n a thì khi ôn l i nh ng k ni m này, b n mình v n s nh n n c i c a m i ng i”. Ki u Nhiên nói ti p r t chân thành: “H n n a... t c m th y t không th i m t v i c u y, khi c u y bi t chuy n này, b t lu n c u y bi u l g i trên khuôn m t, t u không dám nhìn...”.

“ nhất gan!”. Lâm Gia M t v a khóc v a nói.

“H h , t v n là k nhất gan t x a n nay mà”. Ki u Nhiên c i và cúi u xu ng.

“Th bao gi c u i?”. Lâm Gia M t kh t m i h i. “Ngày 20”.

“20? B n mình ã h n s i ch i Thanh Long Hi p vào ngày 18 mà? C u không i h ?”. Lâm Gia M t s ng s t h i.

“ , l n này không th ho t ng cùng t ch c c”.

“Ki u Nhiên, c u nói thì nghe hay l m! Nh ng nh th tàn nh n bi t bao! C u có th t ng t ng sau khi bi t c u ra i mà không nói m t l i t bi t thì tâm tr ng c a m i ng i s th nào? C u thích Ph ng H i nh v y mà cho c u y sau khi vui v tr v B c Kinh, l p t c bi t c u sang Anh r i ?” Lâm Gia M t y Ki u Nhiên ra và hét.

“Tr c m t c u y t ch th ng c m t l n này thôi, c u t ng t có cách gì khác c u y nh v t à?”. Ki u Nhiên nhìn v phía xa r i nói nh : “T luôn nói r ng ch c n c u y vui là c, trong lúc c u y vui t ra i thì không b coi là nu t l i sao? Gia M t, c u hãy gi kín h t i u bí m t này nhé”.

“Thôi c, ch m t lúc mà ã có hai i u bí m t r i. C u không c xu t ngo i mà quên quê h ng b n quán âu y! N u c u dám quên b n t thi t s thông báo h t chuy n c a c u cho thiên h bi t!”. Lâm Gia M t l m Ki u Nhiên m t cái nói.

“Ok! C u báo cáo cho thiên h bi t h t c ng c!”. Ki u Nhiên a tay v phía cô, Lâm Gia M t li n n m ch t tay c u và kéo ngay c u d y.

Sau khi t ch i Ki u Nhiên, Ph ng H i ch y m t mình xu ng c u thang, cô ng i gi a c u thang xo n, ch ng chân lên khóc thút thít. Nh ng k ni m v i Ki u Nhiên trong ba n m qua hi n ra trong u cô nh m t b phim, cùng tr c nh t, cùng làm bài t p, cùng tan h c v nhà, o n i tho i tr c b i hoa inh h ng u là nh ng kí c m áp không th xóa m . Nh ng dù m áp n âu c ng v n không th i c l y m t cái ôm, cô có nguyên t c riêng c a mình. i v i tình yêu, cô ch c n tuy t i ho c là không.

T ng trên v ng l i bài hát Ni m tin c a Tr ng Tín Tri t, Ph ng H i c m th y ti ng hát ó m i lúc m t g n mình h n, cô ng ngác ng ng u lên, Tr n T m ã xu t hi n tr c m t cô. C u ang n m s p trên thanh v n c u thang nhìn cô ch m chú, hát t ng câu “anh yêu em, chung th y v i mình, chung th y v i ni m tin c a tình yêu, anh yêu em, là ngu n s c m nh nt tâm h n, nt s s ng. n i xa xôi, li u em có nghe th y ti ng anh g i hay không, yêu là m t ni m tín, a em tr v bên anh”.

Tr n T m nhìn cô và hát h t c bài hát, câu cu i v a k t thúc, c u li n b c qua tay v n c u thang và nh y xu ng. Ph ng H i a tay ra kéo ch t c u, c u ng i bên c nh Ph ng H i, ôm cô vào lòng nói: “Ph ng H i, anh yêu em”.

Ph ng H i nói ây là l n l i n t ng sâu s c nh t trong cô, Tr n T m nói r t nghiêm túc v i cô r ng anh yêu em, tr c ây b n h u ng i nh c n t này, nh ng hôm ó c u ã nói ra. M c dù l n trong h i men, nh ng Ph ng H i v n vô cùng c m ng, cô g c u vào lòng Tr n T m, liên t c nh c l i câu ó.

“Em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh...”.

“Ng c , anh bi t r i”. Tr n T m kh vu t tóc cô nói.

“Mình s bên nhau mãi úng không?”. Ph ng H i nh m m t l i h i.

“ ”. Tr n T m tr l i.

“Mình s l y nhau ch ”.

“ ”.

“S sinh con úng không?”.

“ úng”.

“S có nhà riêng c a mình, cùng i ch , n u c m, r a bát, tr i gi ng, gi t qu n áo úng không”.

“ úng”.

“ n khi già r i, mình s v n c m tay nhau nh th này úng không?”.

“ ”.

“Có th t không?”. Ph ng H i khóc.

“Th t mà”. Tr n T m lau n c m t cho cô r i ôm ch t cô nói: “Ph ng H i, ch có em là mãi mãi anh không bao gi m t”.

Gi phút chia tay ã n g n, hai ng i n m ch t tay nhau kiên nh lòng tin, lúc ó h t ng r ng dùng s c m nh c a mình n m ch t tay nhau là có

th n m ch t c t ng lai, không bi t r ng th c ra t ng lai là cái không ai th n m b t c.

B a ti c nào r i c ng s n h i tàn, dù khóc nhi u n âu, nói nhi u n âu, l u luy n n âu c ng không th ng n n i s trôi qua c a th i gian. ám h c sinh ã t nh r u chia tay v i cô giáo, t ng t p i r i rác gi a thành ph B c Kinh ã lên èn. Không c n ph i nói n a, ngày mai t s l i là m t ngày m i.

Theo k ho ch, ám Ph ng H i ã n nhà Ki u Nhiên, Ph ng H i g i i n tho i cho ba m t b t i n tho i bên ng, nói d i b o t i nay nhà Lâm Gia M t, cho trót l t, Lâm Gia M t còn nói chuy n v i ba m c ô m y câu, tóm l i là ã làm cho h yên tâm.

B n h u ng nhi u, u v n còn u u minh minh, c ám cùng d t xe i trên ng Bình An. Tri u Di p i u tiên, c u ch vào èn ng l m nói: “L n u tiên t ý n B c Kinh vào bu i t i, bình th ng i t p bóng v c ng i r t v i, t phát hi n ra r ng, c m giác gi a ban t i và ban ngày r t khác nhau, càng t i càng p”.

“Oa, ông c ng ngh s nh , s p thành Ki u Nhiên th hai r i!”. Tr n T m t v s ng s t nói.

“C u ng ti n th nói kháy tôi n a! Ng ị ta phát bi u c m t ng ôi câu thì có sao? Ng ị nào ch ng có c m xúc!”. Ki u Nhiên c i nói.

“ u!”. Tri u Di p p xe tông th ng vào Ki u Nhiên.

“Các c u ng ùa n a, b n mình bàn nhau t i s làm gì i?”. Lâm Gia M t can b n h ra nói.

“ ánh bài thôi! T và Ki u Nhiên trái cánh, c u và Ph ng H i trái cánh, Tr n T m coi nh là ng i nhà c a Ph ng H i, ý bên ó, b n mình không cho c u ta ch i n a!”. Tri u Di p gi tay nói: “Hay là ch i m t ch c, tóm l i là không có ai qu n, tha h tung hoành!”.

“Tôi bi t ông r t mu n kích bác, tôi b o không cho ông ch i, cho ông phò Gia M t, nh ng tôi không nói y, ông t c tho i mái!”. Tr n T m c t nh nói.

“V v n! u óc ông sao t i t m nh v y! Ông t ng ng ị nào c ng nh ông à, ch ngh x u cho ng ị khác!”. Tri u Di p nói v i v ng i ngùng.

“Thôi thôi! Có gì c bàn nhau!”. Ph ng H i s Lâm Gia M t ng i, bèn l ng sang chuy n khác.

“T th y ch ng m y có d p c v i nhau, ng ch i bài n a, mua cái gì v n r i nói chuy n i!”. Lâm Gia M t nhìn Ki u Nhiên nói.

“Ch ị bài thì còn t nh táo c lâu lâu, nói chuy n m t lát là bu n ng ”. Tri u Di p l c u nói.

“ úng y, ánh bài ị, ánh bài c ng vui mà!”. Ki u Nhiên v vai Lâm Gia M t nói.

“Không c! N u các c u không ch u ị thì t ị, t và Ki u Nhiên nói chuy n!”. Lâm Gia M t tránh ra kh ị tay Ki u Nhiên, nói v ị v n ị nóng.

“ y, Gia M t b Ki u Nhiên mua chu c t bao gi v y? L ị còn nói chuy n riêng n a, t c ng phát ghen ây này!”. Tr n T m nheo m t nói.

“ ng nhi u l ị n a, sau này c u s h ị h n y!”. Lâm Gia M t l m Tr n T m r ị p xe v phía m t c a hàng t p hóa nh tr c m t.

“Sao c u y c th nào y nh?”. Tr n T m th c m c.

“Không bi t, t c ng th y l th nào y”. Ph ng H ị ng ng u lên nhìn Ki u Nhiên, nh ng v a ch m vào m t c u, li n nhìn ngay xu ng d ị.

B n h li n p xe theo Lâm Gia M t, ch a ị c m y mét, t nhiên nghe ti ng n l n vang lên, âm thanh ó r t khó t , không ph ị là c m giác long tr ị l t nh x y ra ng t, c ng không ph ị là ti ng gào thét, mà là âm thanh hàng v n ng ị cùng phát ra ti ng reo hò vang d ị. M y a a m t nhìn nhau, không bi t ã x y ra chuy n gì. úng lúc này Lâm Gia M t li n ch y ra kh ị c a hàng t p hóa nh , hai tay khua kho ng ịên cu ng, v a nh y v a hét: “Thành công r ị! B c Kinh ng cai Olympic thành công r ị!”.

Sau tích t c ng n tò te ng n ng ị, ám Tr n T m li n buông ngay xe ra và ch y v c a hàng t p hóa ó, chi c ti vi nh m ị m y inch trên t ang quay c nh c m ng oàn ị bi u bi u Trung Qu c ôm nhau, ông ch c a hàng ra s c v tay lên kính và hét l n: “ ã th t y! ã th t y!”.

N m a nh y nhót, hò hét trong c a hàng ch t h p, th c s vô cùng ph n kh ị.

Tr n T m ôm Ph ng H ị nói: “B n mình u ng nhi u say h t c r ị, sao l ị quên m t hôm nay là ngày b phi u nh? M.ki p, ã quá! B c Kinh c t ch c Olympic r ị!”.

“Mong t Olympic Sydney l n tr c nh ng không thành công, l n này Olympic 2008 n r ị!”. Ph ng H ị c ị nói.

“Ch sao n a! Nh ng t có linh c m r ng l n này ch c ch n n c mình s thành công! ã quá!”. Tri u Di p nói l n.

“Gi ị nh , c u c ng linh c m chu n c m t l n! L n này b n mình ph ị n m ng m ị c!”. Ki u Nhiên nói: “Gia M t, v a nãy m ị th th nào?”.

“T c ng không bi t, ch nghe th y the city of Beijing r i lao ra g i các c u!”. Lâm Gia M t nói v i v ti c c a.

“Tôi nói cho các c u bi t nhé, hai vòng b phi u ch c ch n ph i là B c Kinh r i! ã th t y! Ông Samaranch còn tuyên b r t ch m, làm tôi s t h t c ru t!”. Ông ch c a hàng nói ti p: “Nh ng mà các c u ng chúc m ng c a hàng tôi n a, các c u mà nh y trong cái qu y to b ng bàn tay th này thì s p m t. N u mu n n m ng các c u c ra Thiên An Môn! Ch c ch n m i ng i ang t t p r t ông ó!”.

“ úng v y! i thôi! Ra Thiên An Môn i!”. Tr n T m v tay nói: “Ra ó tha h mà hét!”.

“ i thôi i thôi! Còn l ng nh ng gì n a! Xe b n mình còn ang v t ngoài ng kia kia!”. Tri u Di p khoa c b n ra ngoài r i ngoái u l i nói v i ông ch : “C m n chú nhé!”.

“Ok! Các c u c ng hét h tôi m y câu nhé!”. Ông ch c a hàng c i nói.

Ra kh i qu y hàng, c b n l y xe r i phi nh bay n qu ng tr ng Thiên An Môn, trên ng i v a c i nói, v a la hét m , n Thiên An Môn qu nhiên là ã khá ông ng i kéo n, có ng i lái xe h i lao trên ng Tràng An, c a sau xe thò ra m t lá c n m sao t i rói, có ng i t t p d i chân c t c hò reo, có gia ình ba ng i i v i nhau, gi cao lá c nh cùng ng i i ng v y c , reo m ng.

Nhìn th y c nh t ng này, ám Tr n T m c m th y máu nóng b c th ng lên nh u, c u ngoái u l i g i Ki u Nhiên: “Hôm nay b n mình i xuyên qua ng Tràng An r i v nhà c u nhé! T ây p th ng v ó!”.

“OK!”. Ki u Nhiên nói: “ i thôi!”.

“B n tôi không sao c , ông còn ph i ch m t ng i, li u i c không?”. Tri u Di p nh y ngay lên xe nói.

“No v n ! Ai mà t t sau thì c t uôi! Ph ng H i, lên xe!”. Tr n T m kéo Ph ng H i l i nói.

“C u ch c không? Hay là thay phiên nhau ch t v y”. Ph ng H i ng i trên khung xe, ng ng u lên nhìn c u nói.

“Thôi i! Cái gì thay phiên nhau còn c, cái này ch c ch n là không th ! Ng i c n th n nhé!”. Tr n T m c m ch c ghi ông nói: “Các ng chí! Hãy ti n theo h ng th ng l i!”.

M y a c i nói xu t phát t thành l u Thiên An Môn, trên ng cùng hát “tôi yêu B c Kinh Thiên An Môn, m t tr i m c trên Thiên An Môn”, khi n ng i qua ng u d n ánh m t v phía b n h , c ng có ng i hò reo c

v . Sau ó i m t lúc thì nóng, ấm con trai li n c i h t áo phông ra, c i tr n p xe. Ánh ền trên ng Tràng An l p lánh trên thân hình tr trung c a h , ngày hè c bi t ó c a B c Kinh c ng vì th mà c kh c thêm h i th rõ nét c a tu i thanh xuân.

11

Lúc c b n p xe v n nhà Ki u Nhiên ã là h n m i hai gi êm.

Ấm con trai d ng xe và ng i ph ch xu ng t, chân Ph ng H i tê c ng, Tr n T m n a điều n a b m i a c cô xu ng xe. Lâm Gia M t hai tay ch ng n nh, ch vào b n h nói: “Không ai nh các c u! p nhanh nh v y! L i còn thi n a! T m t ch t i c!”.

“T i tên Tr n T m s hảo c ! Ch Ph ng H i l i còn lao nh bay! N u ông p ch m m t chút thì b n tôi ã d ng l i h t r i!”. Tri u Di p th h n h n nói.

“ ng nhi u l i n a! N u các c u không nói là thi thì tôi âu có li u m ng nh v y!”. Tr n T m a áo lên lau m t nói.

“Thôi im h t i! Tôi báo cho các c u bi t m t tin bu n... Thang máy ây d ng làm vi c r i...”. Ki u Nhiên u o i b c xu ng nói.

“H !?”.

M y a li n ng lo t phát ra ti ng kêu th m thi t. Tr n T m run r y nói: “ i ca, i ca không nh m ó ch ! Nhà c a i ca n m trên t ng 17! Ph i leo b lên th t à?”.

“N u c u mu n bay thì tôi c ng không có ý ki n gì!”. Ki u Nhiên l m c u ta m t cái r i nói.

“M.ki p ki p ki p ki p ki p!”. Tri u Di p hét l n.

“Thôi thôi, ng la l i n a, ng i nào không bi t l i t ng d i sân có àn sói kéo n! i thôi, dìu nhau nhau, có t ng không có ền, ai ngã t không ch u trách nhi m âu y!”. Ki u Nhiên g i b n h nói.

Bi t kêu ca n a c ng ch ng làm gì, c b n ành b m b ng c m tay nhau và leo t ng b c m t.

Ki u Nhiên i u tiên, c u c m tay Ph ng H i, Ph ng H i c m tay Tr n T m, Tr n T m c m tay Lâm Gia M t, Lâm Gia M t c m tay Tri u Di p. M y a c m tay nhau ti n b c nh bình th ng v n ch i trò ch i, chúng tôi u là b n thân.

Lòng bàn tay c a Ki u Nhiên lành l nh, c u n m tay Ph ng H i m c v a ph i, không ch t c ng không l ng, d ng nh ph i tính toán r t k c u m i n m

tay cô v i m c ó. B c theo Ki u Nhiên, Ph ng H i c m th y r t v ng chãi và an lòng, m c dù i v i c u, s an lòng mà cô c m nh n c có l kèm thêm m t chút ích k .

êm khuya t nh m ch, nh ng b c c u thang dài vô t n và ti ng b c chân ã t o nên m t ti t t u c bi t, t nhiên Tri u Di p th dài nói: “Haizz t th y leo c u thang nh th này r t tuy t...”.

“Gia M t, có ph i c u cho Tri u Di p h ng l i gì không?! Sao t nhiên h n l i ph i th t lên nh v y? Hay là hai a mình i ch cho nhau cái?”. Tr n T m ngoái u l i h i.

“Ông này v v n th t!”. Tri u Di p nhào ng i ra quát Tr n T m.

M i ng i không nh n c bèn ph i c i, Ki u Nhiên v i “su t” m t ti ng, c n m a u l n l t “su t” theo nhau, sau ó l i ph i c i. Lâm Gia M t n m ch t tay Tri u Di p nói: “Th c ra t c ng c m th y i nh th này r t vui...”.

“Ki u Nhiên, nhà v n mà c u yêu thích nói th nào nh ? o n êm t i y!”. Tr n T m g i v i v phía tr c.

“Trong êm t i m t mừng, i mãi, i mãi là thu thiên hoang a lão!”. Ki u Nhiên c nh .

C b n u im l ng, h i ó b n h không hi u r ng thiên hoang a lão có ngh a là gì mà ch th y c m ng và bu n tr c câu nói ó, vì tr c m t h , ni m vui c a nh ng cái n m tay th t chân th c, còn t ng lai s p t i l i mù m t bi t bao.

“Sao t nhiên l i ch ng nói gì v y? Câu ó nghe mùi m n nh ! T còn t ng ki u gì các c u c ng tung ra c ôi câu c !”. Ki u Nhiên c i nói.

“Ng i khác c thì nghe ch ng ra gì, c u c l i th y hay”. Lâm Gia M t mím môi nói.

“Ki u Nhiên, c u cho Gia M t n b gì mà sao hôm nay toàn th y tăng c u lên t n mây xanh v y! T th t y, hai c u không c làm i u gì gi u m i ng i nhé”. Tr n T m kéo m nh tay Lâm Gia M t m t cái nói.

“T b o này...”. Ph ng H i ng ng u lên nói: “B n mình ã m s t ng ch a, ch a i quá ch ?”.

“Ch a, yên tâm, t m mà”. Ki u Nhiên n m ch t tay cô nói: “Còn ba t ng cu i cùng, xem ý chí c a ai kiên nh nh t!”.

Cu i cùng thì c ám ã leo lên c t ng th 17, n n i không tìm n i bèn reo lên, Ki u Nhiên móc chìa khóa ra m c a, Tri u Di p là ng i u tiên

chui vào, n m ph ch xu ng gh sofa nói: “Cha m ị, cu ị cùng thì c ng ấ n n ị!”.

“Hê, không ph ị v a n ấ c u còn nói ị trong bóng t ị r t tuy t mà?”. Ph ị ng H ị ng ị xu ng c nh c u trêu.

“Bóng t ị úng là r t tuy t, nh ng ánh sáng c ng tuy t v ị ch ! trong bóng t ị thì t t n h ng bóng t ị, d ị ánh n ng thì tha h s ị n ng thôi”. Tri u Di p tr ị mình nói.

“Nói th ng ra là gió chi u nào xoay chi u y”. Tr n T m b c t ị, ng ị ph ch xu ng ng ị Tri u Di p, Tri u Di p li n kêu lên oai oái.

“Nh thôi nh thôi! T ng d ị có bà c b b nh tim y, ng làm ng ị ta s , l n tr c Tr n T m n làm m h t c , làm t b cô t tr ng dân ph phê bình mãi, n u ti n ị n tho ị mà không t, ch c ch n ấ g ị th ng sang Luân ôn cho m t r ị”. Ki u Nhiên xách hai chai Coca Cola lên nói.

“Th b n mình ng ị h t xu ng t nhé! Tr ị cái chi u r ị ng ị nói chuy n!” Lâm Gia M t ôm g ị t a, ng ị xu ng t nói.

“M ị c u là hào h ng nh t, xem c u nói ra c nh ng gì nào?”. Tr n T m ng ị xu ng c nh cô nói.

“Nói linh tinh thôi! Các c u ng ị xu ng ị!”. Lâm Gia M t li n g ị: “Tri u Di p, xu ng ị!”.

“ ị!”. Tri u Di p c ng ng ị xu ng nói: “Hôm nay ấ quá, m y ngày nay nhi u chuy n hay th t! Th t ch ng mu n sang ngày mai chút nào!”.

“H h , vui c ng ph ị sang ngày mai, không vui c ng ph ị sang ngày mai”. Ki u Nhiên đ a vào chân gh sofa nói: “Nh ng n m h c c p ba dù vui n ầu, không ph ị b n mình c ng v n ph ị vào ị h c ó sao?”.

“À, úng r ị, Ki u Nhiên ng kí ngành ki n trúc úng không? C u thi th nào? c bao nhiêu ph n tr m?”. Ph ị ng H ị h ị.

Lâm Gia M t li n nhìn cô v ị ánh m t bu n bã, Ki u Nhiên nói nh không có chuy n gì x y ra: “Kh n ng không cao, nh ng t tin t ng sau này s thi t k c nh ng ngôi nhà p tuy t v ị, g ị a các thành ph l n, nào là Paris, Luân ôn, New York, d nhiên còn có c B c Kinh n a, u có tác ph m c a t !”

“To chuy n g m nh”. Tri u Di p u ng m t ng m Coca r ị nói: “ n lúc ó nh anh em h ng chút h ng hoa nhé, ị c t b ng khánh thành gì ó!”.

“Ch c ch n r ị! Đáng d p nh ông, không ị bê khay thì th t là ti c!”. Ki u Nhiên c ị nói: “Các c u thì sao? Thi th nào?”.

“T và Ph ng H i ch c ch n là chuyên gia máy tính trong t ng lai r i!”. Tr n T m khoác tay lên vai Ph ng H i nói: “Không ph i b c phét âu, t nói cho các c u bi t nhé, không y m i n m, ch c ch n Bill Gate ng th hai, hai a t ng th nh t. n lúc ó b t lu n các c u xó x nh nào, hai a t ch c n gõ l ch c ch bàn phím là ch c ch n s xác nh c v trí c a các c u. Ai k t hôn, ai con, ai c p b , u không gi u c b n t ! G u nh v y ó!”.

“Coi c m còm c a h n ta kia! Ch thích ngó nghiêng chuy n i t c a b n mình, l i còn mu n Bill Gate ng th hai n a? úng là n kinh ng i!”. Tri u Di p nói v i v không thêm ch p: “Th c ra nhi m v c a các c u r t ng i n, sau này c g ng làm ám c i, con s m, nh n i này làm c u, làm d i. Tr n T m ông li c cái gì! B n này u là nhà ngo i c a Ph ng H i, ai thềm nh n ông!”.

Lâm Gia M t li n v Tr n T m r i c i l n, v a ôm b ng v a nói: “Ôi bu n c i quá, n u c u làm b thì th nào nh ? T không có m c l n lao nh các c u, nguy n v ng m t c a t ch c ch n là h t hi v ng r i, t mu n làm k toán, tính toán s sách gì ó, n u các c u c n gì v tính toán c n tìm t !”.

“Ch ng có c m gì c ! Không bi t câu kh u hi u hi n nay à, truy quét m i dâm di t k toán, c u l i sa l y vào v ng bùn ó à!”. Tr n T m gi v nói v i gi ng r t chân thành.

“ úng là o c gi !”. Tri u Di p tr n m t nhìn Tr n T m m t cái nói.

“Ông thì o c th t!”. Tr n T m tr n m t nhìn l i nói: “À, h i th t nhé, tr ng th thao B c Kinh ông thi hi v ng không?”.

“Không nhi u l m”. Tri u Di p l c u nói: “M tôi c ng không mu n tôi ch i bóng r mãi, dù gì thì th gi i c ng ch có m t Jordan, dù th nào thì tôi c ng không th t c trình nh ng i ta, mi ng n này khó ki m l m. Tôi oán ch c tôi s tr ng G, nh ng chuyên ngành c a tôi ác l m! Nghiên c u và ch t o máy bay v tr ! ùa thôi, toàn vi c trên tr i y mà!”.

“Ki u Nhiên nh nhé! Sau này n u thang máy nhà ông có h ng thì ch c ch n Tri u Di p s giúp c!”. Tr n T m nháy m t v i Ki u Nhiên và nói, Ki u Nhiên hi u ý li ng t u, Tri u Di p l i g m lên m t h i.

Hôm ó b n h tán h u tán v t su t c êm r i d n d n l n ra ng phòng khác, gian phòng không r ng b m y a n m chen chúc, quay ngang quay d c không ng i ng n gì. N a êm Ki u Nhiên t nh gi c m t l n, nhìn th y Ph ng H i n m co ro li n tr d y l y ch n cho cô, ang p thì cô li n m m t ra, hai ng i nhìn nhau d i ánh tr ng, Ph ng H i cúi u xu ng nói c m n, Ki u Nhiên c i và áp không có gì.

i sáng ra t nh gi c thì ã có hai ng i chui trong chi c ch n ó, không bi t Tr n T m chui vào ó t lúc nào, b Tri u Di p nói kháy h i lâu, khi n Ph ng

H i vô cùng ng ị ngừng sau khi t nh gi c. V ị sinh xong xuôi, Ph ị ng H i chu n b ra v , Lâm Gia M t li n chào t m bi t Ki u Nhiên v ị v vô cùng l u luy n, Ki u Nhiên v n r t t nhiên, a b n h ra c a thang máy, m m c ị v y tay chào.

Và trong tích t c thang máy óng l ị, nh ị ng n m tháng thu h c trò c a h ã th c s m t ị không tr l ị.

12

Tr c hôm bi t ị m m t ngày, bu ị t ị ám Ph ị ng H i trong m t quán tr t ị Thanh Long Hi p. Ki u Nhiên v n vào m t lí do r t ch n chu không ị cùng b n h , tr Lâm Gia M t, còn l ị không ai th y có gì b t th ị ng, ch có ị u ít nhi u m ị ng ị c ng th y áng t ị c. T ị hôm ó h ã n ng th t dē, t l a. áng l ra ph ị ch ị r t vui nh ị ng không ai hào h ị ng l m, có th nói, m y con s c a ngày hôm sau s quy t nh s ph n c a m ị a, tr c m t chúng, m ị ni m vui u phai nh t ị r t nhi u. C ị em b n a u không ng , m c áo lính ng ị quanh ị ng tro tàn nói chuy n, lúc thì k chuy n ma, gì mà “anh em ta đ a l ị ng vào nhau”, lúc thì nói v nguy n v ng thi ị h c, oán ị m thi c a mình.

Hôm ó Tri u Di p và Lâm Gia M t nói chuy n v ị nhau r t nhi u, Ph ị ng H i loáng thoáng nhìn th y Tri u Di p n m tay Lâm Gia M t, Lâm Gia M t c ng không gì ng tay ra. Cô bi t Lâm Gia M t không thích Tri u Di p, Tri u Di p c ng không còn theo u ị k t c c tr n v n n a. H ch mu n l ị cho nhau nh ị ng kí c m áp nh t, sau ó chia tay, không còn ị u gì nu ị t ị c. Nh ị ng m c dù v y cô v n c m th y c th nào, cô nh l ị hôm ó Ki u Nhiên dang tay ra nh ị ng cu ị cùng cô không ch u t ng cho c u m t vòng tay. Ph ị ng H i v n kh ng kh ng cho r ng, hai ng ị không th n v ị nhau thì không nên v ị ng v n, d ị nh l ị u gì, có l Lâm Gia M t v n phân bi t c m t s tình c m, còn cô thì không th . Tr n T m ã s h u cô hoàn toàn, cô không còn s c trao gì cho ai n a

Sau khi tr ị sáng, c ám li n lên ị ng quay v B c Kinh, trên ị ng ị, Lâm Gia M t và Tri u Di p l ị bình th ị ng nh ngày tr c, đ ị ng nh cái n m tay c a t ị hôm qua không h t n t ị.

V a v ị n trung tâm thành ph , b n h li n tra c u ị m thi b ng ị n tho ị công c ng, Tri u Di p 435 ị m, Lâm Gia M t 491 ị m, Tr n T m 546 ị m, Ph ị ng H i 523 ị m. K t qu này khi n m y a u th n ng ị, Tri u Di p và Lâm Gia M t còn , m c dù không vào c tr ị ng nào n ị t ị ng, nh ị ng ch c c ng v n vào c m t tr ị ng t m n, nguy n v ng m t c a m c ị m th hai s không quá khó kh n. Còn Tr n T m và Ph ị ng H i thì r t khó l a

ch n, i m c a b n h không cao không th p, nguy n v ng m t c a m c i m cao nh t ch c ch n ã h t hi v ng, c ng không ch c có i m m c i m cao nh t hay không, vì c có c h c cùng tr ng v i nhau không l i càng không dám ch c.

Câu nói c a cô Lí ngày nào không h sai, thi i h c là s th t tàn kh c, i m thi bày ra tr c m t, không ai còn tâm tr ng nào n u ng vui ùa, bu n bã, bi th ng. Ph ng H i r u r v n nhà, hi m khi bà T Y n Tân và ông Ph ng Ki n Châu l i ng i c v i nhau. Ch c ch n h ã bi t i m c a Ph ng H i, i v i thành tích mà Ph ng H i r t không hài lòng, h v n t ra khá th a mãn. H u c m th y 500 i m ã là n, m cu n h ng d n tuy n sinh ra xem s th y, v c b n n u c 500 i m ã là gi i r i. H c kì m t c a n m l p 12, ông Ph ng Ki n Châu còn i tìm hi u, th m dò ngành nào c a tr ng i h c nào B c Kinh h c n, n h c kì hai ông b t u i làm n, vì th c ng không còn ý gì nhi u n chuy n ó. D n d n ông ã c m nh n c ni m vui c a vi c ki m ti n, ng th i cho r ng, nh ng cái mà ông và bà T Y n Tân em l i cho Ph ng H i hoàn toàn có th giúp cô có m t cu c s ng t t p mà không c n thi t ph i vào i h c B c Kinh hay i h c Thanh Hoa h c hành v t v . D n d n, ông ã b t u coi mình b ng vai b ng v trong chuy n làm kinh t v i bà T Y n Tân.

D nhiên h không bi t i u bí m t Ph ng H i r t mu n c h c cùng tr ng v i Tr n T m, ông Ph ng Ki n Châu còn t ng con gái h i bu n vì i m s th p h n kh n ng v n có c a cô, th là ông li n c i nói: “Ph ng H i à, không sao âu con, có ph i mình không c i h c âu, không c n thi t ph i bu n r u! Bình th ng ba giám sát con là vì s con l m ng l c l i, bây gi thi c xong r i, cho dù c bao nhiêu i m ba và m con u không trách con âu. H n n a t ng i m c a con âu có kém, ba ã h i con nhà bác V ng hàng xóm r i, nó ch c h n 400 i m thôi”.

“Ba không hi u, ch c ch n con tr t nguy n v ng m t r i!”. Ph ng H i cau mày nói.

“Th c ng không sao c ! Ba m c ng âu có b t con ph i b ng c m t tr ng i h c n i t i ng, n u con không thích thì m cho con i du h c! Dì Tr ng c a con ang Australia, dĩ nói v i m r ng, n u nh con thích i thì ch c n nói m t câu là xong!”. Bà T Y n Tân b c n kéo con gái nói.

“ i du h c làm gì ? Còn lâu con m i i!” Ph ng H i v i buông tay ra nói.

“ úng v y! Ra n c ngoài làm gì! Mình ch có m i a con mà còn cho i xa à”. Ông Ph ng Ki n Châu góp l i.

“Ông thì bi t cái gì? Hi n gi ang m t du h c, i m y n m v n c, thân ph n và hi u bi t s khác h n ám sinh viên h c trong n c!”. Bà T Y n Tân tr n m t nhìn ông nói.

“Vâng vâng, ch có bà là hi u bi t nh t! i thôi, c nhà i n m t b a ã! Ba t bàn nhà hàng Vô Danh C r i”. Ông Ph ng Ki n Châu khua tay nói.

Ph ng H i u o i n c m v i b a m , t i v g i i n n nhà Tr n T m, g i i n tho i là nh tìm ki m l i a n i, bàn b c k ho ch, ai ng l i m t thông tin n a p t i khi n cô vô cùng b t ng .

V a nh c máy, Tr n T m li n thông báo luôn: “Ph ng H i, Ki u Nhiên i r i”.

“ i r i? Là sao c ?”. Ph ng H i th c m c, cô ã bi t h t i m thi c a m i ng i, ch có i m c a Ki u Nhiên là ch a bi t, ang nh lát n a s h i Tr n T m, nh ng ã b câu nói c a c u ch n h ng.

“C u y sang Anh r i, i du h c”.

M y ch ch m ch m th t ra t m i ng Tr n T m nh m i ki m âm vào tìm Ph ng H i. Bu i sáng cô v a c nghe m nh c n t du h c, bu i chi u ã có ng i i th c hi n, ng i này l i là Ki u Nhiên, tr c khi i Thanh Long Hi p, c u còn th n nhiên nói v i b n h r ng ph i v S n ông th m bà n i.

“Không th nh th c...”.

“Th t mà, t âu có l a c u. Hôm nay t g i i n cho Ki u Nhiên nh ng không g p ai nhà. T li n lên m ng tra i m cho c u y b ng s báo danh, không ng l i 0 i m! T không tìm c c u, t li n g i ngay cho Lâm Gia M t h i. Gia M t nói r ng Ki u Nhiên có k ho ch i du h c t lâu r i, c u y gi u b n mình, nói là s b n mình bu n! M.ki p! Th ng này v v n th t! C u còn nh hôm c u b au b ng, b n mình n vi n khám không? Lúc ó Ki u Nhiên ã quy t nh i r i, không ph i n vi n xin gi y ngh m âu, mà n l y gi y khám s c kh e!”.

Ph ng H i th n th l ng nghe, cô nh l i thái c a Ki u Nhiên trong th i gian g n ây, t nhiên c m th y d ng nh m i n c i, m i hành ng c a c u u toát lên hàm ý s p chia tay. N c m t cô b t u trào ra, nh ng cô không bi t ng i bên kia a c u có c m nh n c n i bu n c a cô hay không?

Tr n T m “a lô” m y ti ng u bên kia i n tho i, Ph ng H i m i v i áp l i: “Thôi c th ã nhé, lát n a t g i cho c u sau, bye bye”.

Tr n T m th n ng i nhìn ng nghe phát ra nh ng ti ng tút tút, lúc u c u còn nh h i có ng kí l p ôn thi l i i h c không, nh ng ch a k p h i thì Ph ng H i ã cúp máy. Th c ra sau khi bi t i m, Tr n T m c ng h i h i h n, h i h n vì áng l không nên b câu v t lí 13 i m ó, n u c ng thêm vào, nguy n v ng m t c a tr ng L may ra còn có hi v ng. Dù gì thì gia c nh c a c u và Ph ng H i không gi ng nhau, c u không có con ng nào khác, thì

ị h c v n có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Trong thời khắc quyết định này, mọi thứ lắng đọng, xa xôi đều không còn chân thực, rõ ràng để quan trọng hơn cả Ph ụng H i.

Tuy nhiên Trần Thị không truy n t i c suy nghĩ của mình về Ph ụng H i, cô cũng không còn ước vọng nào về vị minh tinh. Sự ra đi của Kiều Nhiên là một cú sốc lớn về cô, hi vọng, ngôi vị trong cuộc sống là những tình cảm áp mà Kiều Nhiên đã từng giành cho cô. Cô nhớ lại óa ảnh hàng năm cánh mà Kiều Nhiên đưa cho cô, nhớ vòng tay mà Kiều Nhiên dang ra đỡ cô, nhớ câu “không có gì” cuối cùng mà Kiều Nhiên nói về cô trong bóng tối.

N ăm trôi đã, Ph ụng H i cảm thấy mình thật ngu xuẩn, n c c i, t i sao hôm đó cô lại bị x n t r c m t vòng tay bình thường này? Như Triệu Diệp và Lâm Gia Kiệt, trong giây phút cuối cùng nắm tay nhau và mỉm cười, ôn l i n m tháng về về đã sống hết mình, sau đó mọi thứ lại bình thường, tự nhiên bị t bao. Những hi vọng nói ra những gì này cũng chẳng gì quy t c gì, chỉ có mình cô l i B c Kinh h i h n, Kiều Nhiên đã sang t khách quê ng ị t lâu.

Ph ụng H i quyết n c m t và n m xu ng gi ng, cô m máy tính và gửi cho Kiều Nhiên một lá thư email. Lá thư r t n g i n, ch g m m y ch :

Kiều Nhiên!

Dang hai tay ra, t ang ôm c u r i.

Ph ụng H i liền dang hai tay ra và ôm chặt lấy vai mình, cô coi không khí xung quanh là Kiều Nhiên, coi toàn bộ số mệnh của mình là những tình cảm trong bao năm qua, góc nhìn không ai nhìn thấy, cuối cùng cô vẫn áp lực cái ôm không thể thành hình đó.

Mùa hè năm 2001, mọi thứ đã an bài.

Kiều Nhiên học đại học Luân ớn, Triệu Diệp vào trường G, về Trường Xuân học, chủ tịch không phải ngành nghiên cứu và phát triển máy bay, về trường mà là nhà thiết kế. Lâm Gia Kiệt trường W, học kinh tế. Trần Thị và Ph ụng H i không trường L, vì năm sau cách thi theo mô hình 3+X nên cũng không ôn thi lại, h r i vào nguyện vọng ngành m t c a m c i m th hai, cùng trường về Lâm Gia Kiệt ngành khác chuyên ngành. Khoảng cách hơn 20 năm khi Trần Thị học ngành kế toán tài chính, còn Ph ụng H i thì học ngành marketing.

c m và hi vọng, cách nhau một biển khơi.

K n ây ã là hai gi sáng, c c socola nóng ã ngu i l nh, m Ph ng H i ít nh t ã gi cho cô sáu cú i n tho i.

n khi nh n c cú i n tho i th b y c a bà T Y n Tân, Ph ng H i có v ng i, tôi li n ra hi u v i cô r ng không sao, Ph ng H i li n cau mày nói v i u bên kia i n tho i gì ó, cu i cùng ng ý: “Vâng, m b o anh y n ón con bây gi i”.

Tôi s ng s t nhìn cô cúp máy và h i: “Sao v y? Em v luôn ?”

“Vâng, em xin l i, b t anh ph i i lâu nh v y”. Ph ng H i nói v i tôi b ng gi ng r t bi t l i.

“Có gì âu... th sau ó thì sao? Sau khi vào i h c hai a em th nào?”. Tôi nghiêng ng i h i.

“Sau khi vào i h c?”. Ph ng H i li n áp v i v né tránh: “Sau ó... c ng không có gì n a, em v n i du h c, anh y trong n c, m i ng i m t n i nên đ n đ n tình c m c ng phai nh t, ít liên h , sau ó thì chia tay”.

Th y Ph ng H i không có ý nh k ti p, tôi ng i v i cô m t lát n a r i ng i nhà cô n ón cô v .

Tôi bi t nh ng i u Ph ng H i nói ban nãy ch là nói cho qua chuy n, rõ ràng là sau khi chia tay v i Tr n T m, Ph ng H i m i sang Australia, tuy nhiên vì cô ã không mu n k nên tôi c ng ng i h i. àn ông B c Kinh, có lí có tình, có ti n có thoái.

Sau ó không lâu, tôi và Ph ng H i l i sang Australia, sau m t l n v n c, đ ng nh có cái ã thay i. Trên ng i, tôi v n quan tâm n cô, nh ng cho cô gh ng i g n c a s , l y ch n cho cô lúc cô ng , nh ng không còn là tâm tr ng mu n giành c n a.

Qua l i k c a Ph ng H i, tôi l i m t l n n a c cùng cô t n h ng nh ng n m tháng trong sáng, lãng m n th i quá kh , ng th i cùng cô đ t nên m t gi c m v a v a, tôi ã t ng m t ng r ng s ti p t c gi gìn gi c m ó v i cô, nh ng cu i cùng tôi ã phát hi n ra r ng, m v n ch là m , ng i a c cô i xa không ph i là tôi.

Lúc ó tôi có linh c m r ng, Ph ng H i s không k cho tôi nghe chuy n v Tr n T m n a, sau ó úng nh nh ng gì tôi ã đ oán, Ph ng H i không nh c n th t. Tôi ngh ph n ti p theo ch c ch n là v t th ng kh c c t ghi tâm mà cô ã h quy t tâm và hoàn toàn không dám ch m vào, cái gi là ng cam c ng kh , c ng kh thì đ , ng cam m i khó, nh ng ngay c n i kh tr c kia cô còn không mu n chia s v i tôi thì nói gi n cái ng t ngào trong t ng lai.

Nh ng ngày sang Australia sau ó chúng tôi v n g n nhau, tôi giúp cô xách cây rau c i n ng m y kilogam, cô gi t cho tôi ng áo phong v i m i màu s c. Chúng tôi u vô cùng trân tr ng c m giác c n ng t a vào nhau này, nh ng ây không ph i là tình yêu. Nhi u lúc nhìn Ph ng H i không h t ra c nh giác tr c tôi, tôi c t ng r ng chúng tôi gi ng ôi v ch ng tr m i c i. Tôi cho r ng nh ng cu c hôn nhân tuy t v i u b t u t tình b n và k t thúc b ng tình ru t th t, d nhiên gi a là tình yêu. Còn s d chúng tôi không ph i là v ch ng vì chúng tôi thi u tình yêu.

Aiba ã nh n ra nh ng thay i tôi, m c dù cách nhìn nh n c a cô nàng v v n gi i tính h i b t th ng, nh ng i u này c ng không nh h ng n thông minh và nh y bén c a cô nàng. M t hôm, Aiba sang phòng và t v vô tình chuy n trò v i tôi.

“Anh không nh p ru i trong phòng à?”. Aiba ch vào con ru i ang u trên c a s nói: “Th y nó u ó mà anh không thi t p hay sao?”.

“Có ch ”. Tôi áp v i v không thêm quan tâm. “V i m t quy n sách! Cu n giáo trình ti ng Anh dày th này gi làm gì? Dùng nó i phó v i các ng bào Australia ch c tha h tho i mái!”.

“Tr ng Nam, anh t m th t y!”. Nét m t Aiba l rõ v c m ghét, nói.

“Th mà gi là t m à? Em ch a bao gi nhìn th y ôi t t anh đ ng trên bàn úng không? C nh t ng ó m i gi là kinh thiên ng a! L i ây anh mà y bi u di n cho mà xem!”.

Tôi gi v c i t t ra, Aiba li n ch y ngay ra xa nói: “Anh thôi ngay i! Kinh quá! Cu i cùng thi em ã bi t t i sao Hoan Hoan á anh, Ph ng H i không ch u ch p nh n, v v n quá!”.

“Hê hê, hóa ra t ng lai s ph n c a tôi b i s n m h t r i h ? Xin m i i s Aiba ng i, th o dân đ ng tai l ng nghe, xin ngài hãy ch ng cho con!”. Tôi ng d y, kéo gh l i nói.

“Em th t s ch ng bu n nói v i anh n a”. Aiba l m tôi m t cái nói.

“Th âu có c! Không có s giúp và ch o c a ngài, th o dân nh chú c u non l c vào b y sói, t ng lai y r y khó kh n, ng chí Aiba, ng và nhân dân c n ng chí!”. Tôi c i gi l kéo cô nói.

“Thôi ng b m mép n a!”. Aiba h t tay tôi ra nói: “Em h i anh th t nhé, r t cu c anh và Ph ng H i nh th nào?”.

“Anh và Ph ng H i... em ngh b n anh s th nào?”. Tôi ngoan ngoãn ng i xu ng áp.

“Làm sao em biết được? Thời gian trước em thấy anh bám riết lấy người ta, nhai chú chó và khúc xương, nhai suốt hôm Bức Kinh sang lại thấy khác. Anh nhai thì nào hả? Có nhai theo người Phụng Hinh hay không?”. Aiba ngiêng đi nhìn tôi hỏi.

“Anh nhai hay không? Anh nhai thì làm được gì, người ta không chịu hát thì anh cũng chịu”.

“Anh không cần nghe thì người ta có hợp tác được không? Nếu em là anh, dù phải theo người nấn chân trên góc bàn cũng phải theo cho bằng được”.

“Hay là em có ý gì xấu với Phụng Hinh? Sao anh cũng có cảm giác là em còn sứt mẻ thân thể anh nhai?”. Tôi ghé sát vào hỏi.

“Biết rồi! Đáng lẽ tôi không nên sang tìm anh!”. Lần này Aiba đã bắt tôi, cô nàng đứng dậy bước ra ngoài.

“Cái mà Phụng Hinh cần, anh không thể cho được”.

Tôi liền nói với theo, Aiba bèn đứng lại, cau mày nói: “Cứ yên cái gì mà anh không cho được? Cứ yên chuyện tình yêu không bao giờ có sự phân biệt, mà tình yêu có thể mãi mãi bên cạnh, cái mà anh cần có gì là quá đáng không?”.

“Trên hết tình yêu mà Phụng Hinh cần không phải là tình yêu do anh trao, thì hai mãi mãi là cái gì? Mãi mãi cũng bán theo cần hay theo người?”. Tôi nhìn cô nàng và nói với vẻ chán chường.

“Không có ai khuyên nhai thì chắc chắn Phụng Hinh sẽ không thể quên Trần Tầm. Anh đã làm được rồi thì sao lại không làm tiếp?”.

“Nhưng Phụng Hinh cũng phải chịu nghe khuyên nhai mới được chứ! Anh sợ mình không làm được mà làm cho cô ý càng buồn hơn”.

“Hỡi! Đây chính là niềm mà thì sao em khinh thường ông các anh! Nói cho cùng là anh vẫn không dám gánh trách nhiệm!”. Aiba liền nói với giọng kinh ngạc: “Anh sợ sùng tiêu hết tiền của mình vì Phụng Hinh, sợ sùng gặm bánh mì không hai tháng liền, nhai lại không dám há vì hai chị em mãi mãi này. Trần Nam, anh đừng anh vớ miệng là? Nhảm nhí”.

Aiba óng cườm mặt thì ngó ra, tôi nghĩ thân thể trong phòng. Thứ thực là tôi không dám há vì cái gì là mãi mãi, người nói mãi mãi, ngay cả bố tôi phải há ngày mai sẽ thì nào, tôi cũng không thể há ra câu trả lời chắc chắn. Mà tình yêu đã bắt phân biệt, đã nhận ra sự bất công cho mình nhai tôi, không thể tiếp tục vì cam oan gì đó. Khi tôi theo người Phụng Hinh thì sợ mình thì cô có nghĩ không? Khi cô nghĩ thì chắc hẳn sẽ nhận ra tôi sợ hãi, trong khi Phụng Hinh phải đi Australia ít nhất hai năm nhận nhiệm vụ, hai năm đó liệu chúng tôi có kiên trì được không? Khi

c là chúng tôi kiên trì c, quay v B c Kinh r i, chúng tôi có còn yêu nhau n a hay không? Gia ình cô có ch p nh n tôi không? Công vi c c a tôi có nuôi c cô y không? Hàng lo t gi thi t này ã khi n tôi m t h t ý chí chi n u. H i tr chúng ta luôn luôn coi nh ph n m u, n khi k t thúc l i au n tê tái. Còn khi ã tr ng thành, chín ch n, chúng ta có th né tránh s t n th ng u tr , nh ng c ng ã m t i d ng khí thu ban u.

B t lu n nói th nào, th c t tr c m t là, tôi th c s không bi t ph i làm th nào v i Ph ng H i.

Ngày tháng trôi d n, nh ng ngày còn l i c a tôi Australia ã b c vào giai o n m ng c. Vì Ph ng H i v n còn l i nên tr c khi v n c, tôi không h vui mà l i c m th y l u luy n, b n r n khó t tr c gi phút chia tay. Tôi t ng t ng ra r ng có l Ph ng H i c ng có suy ngh ó, vì th i gian ó cô th ng xuyên sang phòng tôi, nói d m ba câu chuy n, m n m y th linh tinh, sau ó l i giúp tôi thu d n va li h t l n này n l n khác.

Tôi nhìn ám hành lí c a mình b thay i v trí qua bàn tay c a Ph ng H i và b t ch t m m c i. Ng ị nào không hi u l i t ng cô là ng ị yêu c a tôi. Còn cô làm h tôi nh ng vi c này b ng tâm tr ng nh th nào?

“Anh b o này... cái va li en b em hành h m y l n r i? C ng âu có th y t thêm c gì âu!”. Tôi c i nói.

“Ai b o th , v a nãy có chi c c c này không? Có l d u này không? c mang v ch có h n, anh tr ng nhi u th này, ch ng l anh còn nh quay l i chuy n n a l y à?”. Ph ng H i ch cho tôi nói.

“N u em b o anh quay l i, anh s quay l i!”. t nhiên tôi bu t mi ng.

Ph ng H i li n s ng l i, ng ị ngừng vu t tóc nói: “Anh ch nói linh tinh! Thôi em m c k anh y!”.

Nói r i cô li n ng d y, tôi nhìn theo dáng i m m m i c a cô, không tìm c bèn g i: “Ph ng H i!”.

“Thôi nhé, ngày mai lên máy bay r i, anh thu d n l n n a i!”.

Ph ng H i không ngoái u l i, tôi v i h i ti p: “Ngày mai em có ti n anh không?”.

“Em có”. Cô ng th ng l ng r i nói: “Em ti n anh ra sân bay!”.

Ngày hôm sau Aiba và Ph ng H i a tôi ra sân bay, trên ng i, tôi ra s c khua môi múa mép, b n h c ng nhi t tình ph i h p v i tôi, gi v c i nói r t vui v , nh ng không ai th xóa i n i bu n tr c lúc chia tay. Sau khi xu ng taxi, tôi li n ra c p xe l y hành lí, Ph ng H i c ng i theo và không h ng n ng , nh c ngay chi c va li da màu en mà cô ã s p x p nhi u l n ó, tôi v i ng n cô l i nói: “ a cho anh, cái ó h ng bánh xe r i, n ng l m!”.

“Không c n ầu, em xách h ạnh!”. Ph ng H i nói v i gi ng r t quy t.

“Thôi, a cho anh, b t con gái xách va li cho mình thì m t i m quá!”. Tôi a tay ra nói.

“Không”. Ph ng H i l c u và nói v i gi ng r t kiên quy t, cô xách chi c va li lên m t cách ch t v t r i b c i.

Aiba li n th dài, tôi i theo sau mà không bi t ph i làm th nào.

Hôm ó Ph ng H i xách va li n t n c a ki m ta an ninh, chi c bóng m nh kh nh c a cô r t không cân x ng v i chi c va li c ng k nh. Tôi bi t cô ra ti n tôi theo cách ngang ng nh c a mình, tôi ngh ch c là ngoài tôi ra, không ai c m th n c tình c m c bi t bao hàm trong ó, chúng tôi là tri k c a nhau, nh ng l i không bi t r t cu c là h nh phúc hay b t h nh.

Tr c khi vào c a, cu i cùng Ph ng H i ã buông tay ra, tôi không ng n ng i mà ôm ch t l y cô, tôi không mu n làm m t gã trai nh Ki u Nhiên, lúc nào c ng gi nh ng i u nu i ti c, tôi mu n gi l i s v nh h ng trong giây phút mình có th n m b t. Tôi c m nh n c Ph ng H i ang run r y trong vòng tay tôi, c ng c m nh n c r ng n c m t t nhòe trên vai tôi, ngh l i hai n m s ng trên t Australia v a qua, n c m t và n c i c a cô u ã t ng thu c v tôi, nh th tôi c ng th a m ả n l m r i.

Tôi không khóc, n u s c m nh c a vòng tay không th gi cô bên tôi thì ít nh t s ph i g p l i trong giây phút cu i cùng. Tôi v y tay chào b n h r i b c nhanh v phía phòng i, Australia và Ph ng H i ã tr thành phong c nh l i sau l ng tôi.

Cu i cùng m i n c m t tôi ã trào ra trên cao vài ch c nghìn foot, c m giác au n trong trái tim khi n tôi hi u c r ng, Ph ng H i ã t n t i và không th xóa m trong cu c i tôi.

Ghi chú:

1. Nhân v t võ hi p truy n thuy t s ng cu i nhà Minh, u nhà Thanh c a Trung Qu c.

2. MC n i ti ng c a ài truy n hình Trung ng Trung Qu c.